1 Samuel - Comentarii W. McDonald

A. Naşterea şi copilăria lui Samuel (cap. 1)

Întâi Samuel începe cu prezentarea lui Elcana şi a celor două soţii ale sale Ana (Hannah, în ebraică, având sensul de har) şi Penina (perlă). El era un levit din Ramataim Ţofim în Efraim, de unde şi denumirea de efraimit care i se aplica în versetul 1 (cf. 1Cronici 6:22-28). Fiind o cronică istorică demnă de toată încrederea, Biblia consemnează poligamia, deşi nu o aprobă niciodată. Exact ca în cazul lui Lea şi Rahela, o soţie a fost rodnică, pe când cealaltă a fost stearpă. Acest lucru a provocat apariţia unei rivalităţi în această familie, deoarece deşi Ana nu avea copii, era mai iubită de soţul ei. Când familia făcea pelerinajul anual la Silo pentru a celebra una din sărbătorile Israelului, Ana primea o porţie dublă din ofranda de pace (v. 3-5). Acest lucru i-a atras usturătoare împunsături din partea Peninei. An de an înţepăturile ei o răneau tot mai profund, până când, în cele din urmă, copleşită de disperare, Ana a adus chestiunea înaintea Domnului la cortul întâlnirii.

Ana jurase că dacă Dumnezeu îi va dărui un copil de parte bărbătească, ea î-l va înapoi Domnului. Copilul va fi nazireu, din naştere. Bishop oferă următorul sfat: Modul în care putem obţine orice beneficiu este să-l închinăm în inima noastră slavei acelui Dumnezeu de la care solicităm acest lucru. În felul acesta Dumnezeu îi va face robului Său pe plac şi se va onora pe Sine.

Când a văzut bătrânul preot Eli că Ana îşi mişcă buzele a crezut că este beată. Dar de îndată ce aceasta i-a explicat acţiunile ei, el s-a convins de seriozitatea ei, a binecuvântat-o şi a trimis-o în pace. Ana era preocupată de infertilitatea ei fizică. Noi ar trebui să plângem pentru infertilitatea noastră spirituală.

Când rugăciunea Anei a fost ascultată, ea a pus copilului numele de Samuel (auzit de Dumnezeu), (Gesenius şi alţi cărturari evrei au crezut că sensul termenului este numele (Şema) lui Dumnezeu) pentru că el a fost „cerut de la Domnul." După ce Samuel a fost înţărcat, ea l-a dus la casa Domnului, încredinţându-l Lui, într-un act irevocabil de dedicare. De la bun început, copilul i-a ajutat pe preoţi şi a slujit înaintea Domnului. Samuel este inclus în propoziţia de la sfârşitul versetului 28: El a fost închinător, deşi era la o vârstă foarte fragedă, pentru că viaţa sa a fost închinată slujirii Domnului.

B. Cântarea Anei

Devotamentul soţiei şi fiului lui Elcana contrastează puternic cu depravarea familiei lui Eli. După ce şi-a dăruit fiul Domnului, Ana şi-a vărsat inima într-o cântare de mulţumire. Cuvintele ei au dezvăluit o profundă cunoaştere lăuntrică a lui Dumnezeu, a caracterului Său şi a lucrărilor Sale. Rugăciunea pare să conţină mustrări la adresa Peninei, pentru numeroasele cuvinte înţepătoare pe care le rostise la adresa Anei, dar ele trec de nivelul unei simple certuri de familie, abordând un plan profetic şi referindu-se la triumful viitor al Israelului asupra duşmanilor săi, perioadă ce va culmina cu domnia lui Cristos. Cântarea Mariei, numită adesea Magnifica (Luca 1:46-55), a fost evident influenţată de cunoştinţele pe care te-a avut Maria despre cântarea Anei.

C. Eli şi fiii săi răi (2:11-36)

Naraţiunea se ocupă în continuare de fiii răi ai lui Eli. Aceştia nu-L cunoşteau pe Domnul în sensul că nu fuseseră salvaţi prin credinţă. Trei sunt păcatele ce li se impun: îi jefuiau pe oameni de partea ce li se cuvenea din jertfa de pace, apoi nu se mulţumeau doar cu pieptul şi pulpa (cf. Levitic 7:28-34) şi cereau să li se dea carne înainte ca grăsimea să fi fost oferită Domnului, încălcând astfel legea, în al treilea rând ei voiau sa frigă carnea, în loc s-o fiarbă, punând pe planul întâi poftele lor carnale. Dacă cineva îndrăznea să protesteze, ei luau carnea cu forţa. Păcatul a fost atât de mare întrucât ei tratau jertfa Domnului cu dispreţ.

În contrast cu răutatea lor devotamentul copilului Samuel strălucea puternic, remarcabilă fiind şi credincioşia părinţilor lui Samuel de a se prezenta în fiecare an la sărbătorile anuale din casa Domnului. Întrucât roadele dintâi ale pântecelui Anei fuseseră dedicate Domnului, ea a fost binecuvântată cu încă trei fii şi două fiice. Este o bună ilustraţie a promisiunii lui Dumnezeu: „Daţi şi vi se va da."

Abia când Eli a intrat în posesia unor relatări despre faptul că fiii săi erau implicaţi în acte de imoralitate, i-a mustrat el. Dar a fost mult prea târziu pentru ca aceste mustrări orale, nu prea aspre, să aibă vreun efect. Ei şi-au împietrit inimile şi mai mult, ajungând să fie împietriţi şi justiţiar, ca Faraon din vechime, căci Dumnezeu luase deja hotărârea de a-i nimici. În tot acest timp, Samuel creştea frumos, curăţia lui de inimă şi bunătatea sa fiind apreciate deopotrivă de Domnul şi de oameni. Dacă ne amintim că aceste evenimente au avut loc în timpul judecătorilor, nu trebuie să ne mire faptul că preoţimea a căzut şi ea pradă decăderii morale a vremii.

Pe cât de blândă a fost mustrarea adresată de Eli fiilor săi, pe atât de aspră a fost mustrarea Domnului la adresa lui Eli. Un om al lui Dumnezeu căruia nu i se precizează identitatea, a apărut, vestind pierzarea casei preoţeşti a lui Eli. Profetul a început prin a trece în revistă chemarea pe care i-a făcut-o Dumnezeu familiei lui Aaron ca membrii acesteia să fie preoţi şi alocaţia generoasă de carne pentru întreţinerea lor. Apoi l-a mustrat pe Eli pentru că a permis ca pofta fiilor săi să aibă ascendent asupra pretenţiilor lui Dumnezeu (v. 29). Promisiunea anterioară pe care a făcut-o Domnul vizând perpetuitatea preoţiei a presupus că preoţii vor fi oameni de caracter, cu o bună purtare. Dar din pricina răutăţii lui Eli şi a casei sale, lor nu avea să li se mai permită să funcţioneze în calitate de preoţi. Nici un membru al familiei sale nu avea să atingă vârsta senectuţii. Iar sanctuarul de la Silo avea să decadă. Apoi posteritatea lui Eli avea să fie umbrită de întristare şi ruşine. Mai mult, atât Hofni, cât şi Fineas aveau să moară într-o singură zi, ca semn al certitudinii că toate aceste judecăţi se vor împlini conform prezicerii.

Pierzarea casei lui Eli s-a împlinit în felul următor: omorârea lui Ahimelec şi a tuturor fiilor săi (cu excepţia lui Abiatar) de către Saul (v. 31; 22:16-20); excluderea lui Abiatar de la preoţie, efectuată de Solomon (v. 32,33; 1 Regi 2:27); şi moartea lui Hofni şi Fineas (v. 34; 4:11). Eli descindea din casa lui Itamar şi când Abiatar a fost exclus ulterior de către Solomon, preoţia a fost restaurată casei lui Eleazar, unde trebuia să se fi aflat tot timpul. Fineas, fiul lui Eli, nu trebuie confundat cu Fineas nepotul lui Aaron (Numeri 25:7, 8).

Preotul credincios promis în versetul 35 este Ţadoc, din casa lui Eleazar, care a slujit în zilele lui David şi ale lui Solomon. Preoţia lui va dăinui, chiar în timpul Domniei de o mie de ani a lui Cristos (Ezechiel 44:15). Dar descendenţii lui Eli ar fi dorit să beneficieze de învestitura de preoţi nu din dorinţa de a-L sluji pe Domnul, ci pur şi simplu pentru a avea o sursă permanentă de carne (v. 36). Mulţi văd o aluzie mesianică în preotul credincios din versetul 35, datorată în parte cuvântului totdeauna.

D. Chemarea lui Samuel

În timp ce Samuel îl slujea pe Domnul în cortul de la Silo, cuvântul Domnului era rar. Cu alte cuvinte, doar arareori mai vorbea Domnul oamenilor în vedenii. Williams vede în primele trei versete o imagine a condiţiei morale a Israelului: Domnea noaptea. Candela lui Dumnezeu era pe punctul de a se stinge în Templu. Ochii marelui preot se începţoşaseră atât de mult încât nu mai vedea clar. Şi atât el, cât şi Samuel dormeau.

Într-o noapte, cu puţin înainte de a se face ziua, Samuel a auzit o voce care-l chema. A crezut că este Eli, dar preotul nu-l chemase. Samuel încă nu îl cunoştea pe Domnul în sensul că nu primise încă nici o revelaţie directă şi personală din partea Lui (v.7). După ce Samuel a mai auzit vocea încă de două ori, Eli şi-a dat seama că era Domnul, care îl chema pe Samuel. Şi astfel bătrânul preot l-a învăţat pe Samuel să spună: „Vorbeşte, Doamne, căci robul tău ascultă," în eventualitatea că va auzi din nou glasul.

Când Domnul l-a chemat a patra oară, Samuel a răspuns: „Vorbeşte, căci robul Tău ascultă," după câte se pare omiţând cuvântul „Doamne". Mesajul Domnului a confirmat judecata rostită anterior împotriva lui Eli şi a casei sale, şi judecata cuprindea probabil şi înfrângerea Israelului şi capturarea chivotului. Tatăl purta în egală măsură vina pentru purtarea fiilor săi, deoarece nu i-a mustrat şi nu le-a impus restricţii, încercând să-i abată de la păcatele lor. De fapt ar fi trebuit daţi la moarte, în loc să fie doar mustraţi, pentru fărădelegile lor. Jertfa nu era suficientă ca să facă ispăşire pentru fărădelegea lor. Pierzarea lor era pecetluită şi i s-a confirmat lui Eli prin gura a doi martori: Omul lui Dumnezeu (cap. 2) şi băiatul-profet, Samuel (v. 14).

La început Samuel s-a temut să-i spună lui Eli ce i-a comunicat Domnul, dar după un jurământ solemn i-a relevat preotului că va veni judecata. Eli a primit vestea pe un ton de supunere. Negreşit el şi-a dat seama că judecata lui Dumnezeu era dreaptă. A putut Dumnezeu să-i lovească pe fiii lui Aaron pentru lipsa lor de pietate (Levitic 10), lăsându-i, în schimb, nepedepsiţi pe Hofni şi Fineas?

Curând s-a ştiut în tot Israelul, de la Dan până la Beerşeba că Domnul era cu Samuel şi tot Israelul a recunoscut în tânărul fecioraş un profet adevărat al Domnului.

1. Capturarea chivotului

Următoarele trei capitole urmăresc chivotul legământului Domnului în drumul parcurs în şi afară din teritoriul inamic. Dumnezeu era hotărât să-Şi apere onoarea în mijlocul filistenilor (cap. 5), dar nu era gata să-i apere pe israelţi, când era în mijlocul lor, deoarece ei au încetat de a-L mai onora. Când au ieşit să lupte împotriva filistenilor la Ebenezer, au pierdut patru mii de oameni în luptă. În efortul de a schimba sorţii de izbândă, bătrânii au dispus să fie adus chivotul de la Silo în tabără.

Israeliţii s-au bucurat nespus când au văzut chivotul iar filistenii s-au temut în egală măsura, deoarece cunoşteau reputaţia lui Iehova. Dar s-au îmbărbătat singuri, pornind din nou la luptă. Spre uimirea lor, Israel a fugit, treizeci de mii de infanterişti fiind ucişi, precum şi preoţii Hofni şi Fineas, însuşi chivotul fiind capturat!

Când un alergător s-a dus în grabă la Silo, informându-l pe Eli că fusese capturat chivotul, bătrânul preot a căzut pe spate, de pe scaunul său de magistrat, şi-a frânt gâtul şi a murit. Vestea tristă a determinat-o pe soţia lui Fineas să intre în durerile naşterii, murind în timp ce năştea. Nu atât vestea despre moartea socrului său şi a soţului a afectat-o atât de mult, cât ştirea privitoare la capturarea chivotului de către filisteni. Înainte de a muri, i-a pus copilului numele Icabod (lipsit de slavă), spunând „Slava s-a depărtat."

2. Puterea chivotului

Filistenii au adus chivotul lui Dumnezeu de la Ebenezer la Aşdod, aşezându-l în templul lui Dagon, zeul naţional al filistenilor. Dagon era, chipurile, tatăl lui Baal, un alt idol cu care ne întâlnim adesea pe paginile Scripturii. Filistenii au aşezat chivotul alături de chipul lui Dagon, considerând că cele două entităţi sunt egale. Dar când au revenit a doua zi dimineaţa în templu, au constatat că Domnul făcuse să cadă Dagon la picioarele chivotului. Nepricepând semnificaţia acestui eveniment, filistenii l-au ridicat din nou pe Dagon, aşezându-l lângă chivot. Dar a doua zi dimineaţa nu a fost nici o îndoială cu privire la cine a fost mai tare, deoarece capul lui Dagon şi mâinile sale au fost tăiate. Dacă Dagon ar fi fost un dumnezeu adevărat, s-ar fi putut apăra. Adepţii săi trebuiau să-şi dea seama de acest lucru şi să nu se mai împotrivească realităţii. Când colo ei au înfiinţat o regulă bazată pe superstiţie ca toţi cei ce intră în casa lui Dagon să nu calce pe prag. Dagon nu a dus-o prea bine în confruntarea cu Dumnezeul lui Israel. Samson distrusese templul său, din Gaza, după ce Dumnezeu îi dăduse puterea să doboare întreaga clădire peste mai marii filistenilor (Jud. 16). Acum Iehova însuşi a ciuntit chipul lui Dagon, demonstrând că idolii n-au nici înţelepciune (capul) nici putere (mâinile).

Nu numai idolul lor, ci şi oamenii din Aşdod au început să resimtă dezaprobarea Domnului, intrând într-o stare de confuzie, pe trupurile lor apărând tumori şi mulţi dintre ei pierzându-şi viaţa. Cuprinşi de disperare, filistenii au decis să strămute chivotul în Gat, o altă cetate mare a filistenilor. Dar şi aici oamenii au fost loviţi cu tumori.

Când chivotul a fost trimis la Ecron, oamenii s-au temut nespus de mult, temerile lor fiind îndreptăţite de groaznicul prăpăd ce secerase vieţilor multora dintre ei. Cei care nu au murit au fost, în schimb, loviţi de tumori. Prin urmare, au cerut ca chivotul să fie trimis înapoi în Israel.

3. Restaurarea chivotului (cap. 6, 7)

În doar şapte luni filistenii au dobândit o frică sănătoasă de chivot, hotărându-se să-l înapoieze israeliţilor, dar nu oricum, ci aşa cum se cuvenea pentru a nu suferi alte judecăţi din partea Domnului. Au fost consultaţi preoţii păgâni şi ghicitorii, care au sugerat ca chivotul să fie

returnat împreună cu o jertfă de vinovăţie alcătuită din cinci tumori de aur şi cinci şobolani de aur. Era la ordinea zilei printre aceşti oameni să încerce să-şi îmbuneze zeii, oferindu-le o ofrandă chiar din elementele care au provocat prăpădul din mijlocul lor. Referirea la şobolani îi determină pe cercetătorii Bibliei să creadă că prăpădul care s-a abătut asupra cetăţilor filistene ar fi fost ciuma bubonică ce se transmite prin pureci transportaţi de şobolani. Preoţii le-au amintit filistenilor şi de soarta Egiptului când Dumnezeu a trimis judecata asupra sa, îndemnându-i pe filisteni să nu-şi împietrească inimile cum şi le-au împietrit egiptenii şi Faraon, ci să facă tot posibilul să returneze chivotul ia locul unde se cuvine să stea.

Pentru a se asigura că lucrurile care li s-au întâmplat au fost o judecată din partea lui Iehova, şi nu doar rezultatul întâmplării, preoţii filisteni au aranjat detaliile drumului pe care îl va parcurge chivotul înapoi în Israel în aşa fel încât să fie pusă în evidenţă intervenţia divină. Cele două vaci de lapte care au fost înjugate la căruţa în care urma să fie transportat chivotul aveau viţei şi ar fi fost o încălcare a tuturor instinctelor naturale dacă acestea aveau să-şi lase în urmă viţeii. Apoi deşi vacile nu mai fuseseră înjugate, ele au tras bine la jug împreună, neîntorcându-se nici la dreapta, nici la stânga. Fără să fie călăuzite, vacile au apucat-o direct spre Bet Şemeş, în teritoriul lui Iuda!

Oamenii din Bet Şemeş erau la seceriş când s-a apropiat chivotul. Ce privelişte uimitoare! Două vaci neînsoţite de om, aducând chivotul lui Dumnezeu înapoi în Israel! Toată comunitatea a izbucnit în strigăte de bucurie. Din lemnele căruţei s-a aprins un foc iar vacile au fost aduse jertfă arsă de tot Domnului. Chivotul şi lada ce conţinea jertfa pentru păcat (lucrurile de aur) au fost aşezate deasupra, pe o piatră mare.

Avem aici o paralelă spirituală în istoria vacilor din Bet Şemeş. Misionari creştini îşi părăsesc locuinţele şi familia, ducând mesajul Domnului oriunde îi călăuzeşte Domnul, neabătându-se nici la dreapta, nici la stânga. Necredincioşii se bucură când aud despre Domnul. Misionarii sunt pregătiţi pentru slujire sau pentru jertfire.

Dar oamenii din Bet Şemeş nu au tratat chivotul Domnului ca sfânt, ci au privit în interiorul său. În consecinţă, Dumnezeu a lovit cincizeci de mii şapte zeci dintre ei. Temându-se să mai aibă chivotul în mijlocul lor, oamenii au trimis soli la cei din Chiriat Iearim, rugându-i să ia chivotul de la ei. (Este greu de presupus că s-ar fi aflat 50.070 de bărbaţi la Bet Şemeş. Josephus, G Keil şi Delitzsch, precum şi mulţi alţi învăţaţi afirmă că textul ar trebui să spună doar şaptezeci de bărbaţi, întrucât din multe manuscrise ebraice lipseşte cifra de 50.000.)

Chivotul a fost adus în casa lui Abinadab în Chiriat Jearim, unde a rămas timp de douăzeci de ani. Apoi a venit Samuel, îndemnându-i pe oameni să se întoarcă la Domnul, ca Dumnezeu să-i poată izbăvi de asupritorii lor filisteni. Idolii au fost aruncaţi afară şi întreaga naţiune s-a strâns la Miţpa. Acolo israeliţii au postit şi s-au pocăit înaintea lui Iehova. Pocăinţa lor a fost simbolizată prin faptul că au vărsat apă pe pământ.

Aflând ca israeliţii erau la Miţpa şi presupunând că se pune la cale o revoltă, filistenii au atacat. Dar evreii, nefiind pregătiţi de război, s-au îngrozit. Când s-au rugat de Samuel să mijlocească pentru ei, ei a luat un miel de lapte şi l-a adus întreg ca ardere-de-tot Domnului (ceea ce se pare că leviţii puteau face - 1 Cronici 23:26-31), şi s-a rugat. Ulterior, intervenind miraculos, Dumnezeu a pus pe fugă inamicul cu ajutorul tunetelor, Israel obţinând în ziua aceea o frumoasă biruinţă. În semn de recunoştinţă, Samuel a luat o piatră pe care a aşezat-o ca monument între Miţpa şi Şen, numind-o „Ebenezer" (piatră de ajutor). Versetul 13 se referă doar la o victorie temporară, cum rezultă clar din ultima parte a versetului şi din 9:16. Totodată s-au recuperat unele teritorii iar Israel s-a bucurat, o vreme, de pace cu vecinii săi.

După aceasta, Samuel a devenit judecător de ocol, străbătând cetăţile Israelului şi administrând judecata potrivit legii Domnului. El a locuit la Rama, unde se afla casa tatălui său, şi a zidit acolo un altar. Nu ni se spune de ce nu s-a întors la altarul Domnului, aflat acum la Nob, după cum nu aflăm de ce a permis

rămânerea chivotului în casa lui Abinadab. Dar acestea erau zile excepţionale, în care multe din practici erau permise de Dumnezeu, chiar dacă nu corespundeau cu planul Său iniţial.

Capitolul 7 este un studiu pe tema trezirii spirituale. La început Dumnezeu a ridicat un om, pe nume Samuel, care i-a chemat pe oameni la pocăinţă, mărturisire şi curăţire. S-a făcut mijlocirea prin sângele unui miel (un tip al Mielului de la Calvar), după care s-a obţinut victoria. Acestea sunt etapele care trebuie parcurse de către o persoană individuală sau de către un popor pentru a avea o trezire spirituală adevărată.

F. La cererea israeliţilor, este ales un rege (cap. 8,9)

La bătrâneţe Samuel a încercat să aranjeze ca cei doi fii ai săi să fie numiţi judecători, succesori ai săi. Dar aceştia au fost oameni răi, care primeau mită şi călcau în picioare dreptatea. Aşa cum procedase Eli înaintea sa, Samuel nu şi-a abătut fiii de la căile lor rele, casa lui fiind astfel respinsă. Bătrânii lui Israel au refuzat să-i accepte pe Ioel şi pe Abia, pretinzând în schimb să li se dea un rege, ca să fie la rând cu celelalte popoare.

Desigur intenţia lui Dumnezeu a fost ca El să fie Regele Israelului. Israel urma să fie un popor de oameni sfinţi, ca nici o altă naţiune de pe pământ. Dar ei nu au voit să fie diferiţi, ci au ţinut cu tot dinadinsul să se conformeze lumii. Samuel a fost întristat la auzul cererii lor, dar Domnul i-a spus să dea curs cererii. La urma urmelor, nu pe profet îl respinseseră ei, ci pe Domnul. Convenind să le satisfacă dorinţa, Samuel avea să protesteze solemn şi să-i prevină cu privire la ce se vor putea aştepta din partea regelui. Pe scurt, regele se va îmbogăţi pe el Însuşi, pe spinarea poporului, recrutând tineri şi tinere pentru serviciul militar şi pentru munci interne, transformându-i, practic, în sclavi. E adevărat că Dumnezeu a prevăzut domnia regilor în cuprinsul legii (Deuteronom 17:14-20), dar voia Lui desăvârşită a fost ca El însuşi să le fie Rege (8:7; 12:12). Aceste legi din Deuteronom aveau menirea de a preveni răul care avea să urmeze negreşit prin luarea unei atari decizii.

Când oamenii au persistat în dorinţa lor, în pofida avertismentelor date, Domnul din nou i-a spus lui Samuel să îndeplinească cererea lor şi să le pună un rege. Apoi profetul a trimis poporul acasă. Curând israeliţii aveau să aibă un rege.

În acest moment intră în scenă Saul, fiul lui Chiş (un beniamit). În timp ce căuta el măgăriţele tatălui său, a decis împreună cu slujitorul său să întrebe un om al lui Dumnezeu dintr-o cetate învecinată dacă nu ştie despre animale. Cu un dar în mână, ei s-au apropiat de cetate şi au aflat de la nişte fete că văzătorul pe care-l căutau ei avea să participe chiar în ziua aceea la un festival religios. Grăbindu-se, ei l-au întâlnit pe

omul căutat. Saul nu avea nici o idee despre faptul că însuşi profetul îl căuta pe el!

În ziua precedentă, Domnul promisese că-l va conduce pe Samuel la omul care urma să fie rege. Acum i s-a descoperit că Saul este omul ales. Dar profetul nu i-a comunicat acest lucru lui Saul imediat. Înălţimea despre care se vorbeşte în text (adică locul rezervat pentru închinăciune) era de obicei asociat cu închinarea la idoli, dar în cazul acesta a fost un loc de închinare la Iehova. Apoi Samuel i-a spus tânărului şi chipeşului beniamit că are să-i comunice o veste importantă a doua zi dimineaţa. Se pare că fără să i se fi spus ca Saul pornise în căutarea măgăriţelor, Samuel a ştiut despre acest lucru, deoarece acum îi spune lui Saul să nu se îngrijoreze cu privire la ele, deoarece au fost găsite. În fapt, ce însemnau câteva măgăriţe, în contextul în care el avea să dispună de tot ce era mai de dorit în Israel? Saul a recepţionat această afirmaţie cu aparentă modestie, într-adevăr Beniamin era cel mai mic dintre triburile Israelului. În trecut numărul lor fusese redus la doar 600 din cauza răutăţii lor (Jud. 20).

La banchetul ce s-a organizat lui Saul i s-a acordat un loc de cinste, servindu-i-se cele mai alese bucate. Seara Samuel a avut o conversaţie îndelungată cu el. A doua zi Samuel l-a reţinut pe Saul, pe când acesta se pregătea să plece din cetate, şi i-a dezvăluit cuvântul lui Dumnezeu.

A. Ungerea şi confirmarea (cap. 10,11)

În particular Samuel l-a uns pe Saul ca domnitor al Israelului turnând untdelemn pe capul lui. Preoţia fusese inaugurată tot prin ungere (Levitic 8:12), fiind acum aplicată în cazul primului rege al Israelului. Ulterior avea să fie organizată o ceremonie publică. Lui Saul i s-au dat trei semne menite să confirme cuvântul Domnului:

(1) Doi bărbaţi aveau să-i întâlnească la mormântul Rahelei, spunându-i că măgăriţele tatălui său au fost găsite;

(2) trei bărbaţi aveau să-l întâlnească la stejarul din Tabor, în drum spre Betel, dându-i două pâini;

(3) când va ajunge la „dealul lui Dumnezeu" şi va întâlni un grup de profeţi, Duhul Domnului va veni peste el si Saul va profeţi.

După ce toate aceste semne vor fi avut loc, Saul trebuia să se ducă la Ghilgal şi să aştepte şapte zile până va sosi Samuel ca să aducă jertfe. Toate semnele din versetele 2-6 au avut loc în aceeaşi zi; evenimentele de la Ghilgal au avut loc mai târziu (13:7-15).

Nu trebuie să conchidem din versetul 9 că Saul a fost cu adevărat convertit. De fapt, a fost un om firesc, supus pornirilor naturii vechi, cărnii, după cum demonstrează elocvent faptele sale ulterioare. Ei a fost înzestrat de Duhul pentru poziţia sa oficială ca domnitor al poporului lui Dumnezeu, chiar dacă nu L-a cunoscut pe Dumnezeu în mod personal, ca mântuitor. Cu alte cuvinte, el a fost omul lui Dumnezeu oficial, deşi, în realitate, noi credem că nu a fost un credincios adevărat.(Unii învăţaţi evanghelici îl consideră pe Saul un credincios, dar care a alunecat grav în păcat, după care a suferit de o boală mintală. Ei susţin că este improbabil ca Dumnezeu să fi ales o persoană neregenerată ca să fie învestită cu funcţia de prim rege al poporului Său ales)

Profeţii erau oameni dedicaţi şi plini de râvnă, ceea ce explică mirarea oamenilor din popor când l-au văzut pe Saul profeţind în mijlocul profeţilor, ceea ce a generat proverbul: „Oare şi Saul este între profeţi?" Cuvintele acestea au îmbrăcat ulterior forma unei zicale, exprimând mirarea pentru faptul că Saul era angajat într-o activitate atât de necaracteristică lui. Unchiul lui Saul (nu tatăl său, cum ne-am fi aşteptat) l-a chestionat cu privire la discuţia avută cu Samuel. Saul s-a referit la timpul petrecut cu Samuel, dar nu a dezvăluit faptul că a fost uns, în particular, de către acesta ca rege.

Între timp, Samuel a strâns poporul la Miţpa ca să anunţe desemnarea unui rege. Înainte însă de a face anunţul propriu-zis, el le-a reamintit că cerând un rege ei îl resping de fapt pe Dumnezeu care i-a scos din Egipt şi i-a dus în Ţara Promisă. Când Saul a fost ales el s-a ascuns fie din modestie, fie de frică. Matthew Henry ne oferă patru motive care l-ar fi putut determina pe Saul să se teamă:

(1) Deoarece era conştient că nu este înzestrat ca să i se încredinţeze o funcţie atât de mare...

(2) Pentru faptul că acceptarea ei l-ar fi făcut vulnerabil invidiei vecinilor săi care şi aşa nu erau prea binevoitori faţa de el

(3) Pentru că el a înţeles, din spusele lui Samuel, că oamenii au păcătuit când au cerut un rege şi că Dumnezeu le-ar fi acordat cererea dar la mânie

(4) Pentru că lucrurile nu mergeau bine la acea dată în Israel; filistenii erau puternici, amoniţii constituiau un pericol pentru Israel iar de la el se cerea mult curaj ca să ridice pânzele într-o vreme atât de furtunoasă.

Saul a fost adus şi prezentat în faţa poporului ca rege al său. În tot Israelul nu s-ar fi găsit la ora aceea un om mai bine înzestrat din punct de vedere fizic. Mai mulţi viteji i s-au alăturat lui Saul, însoţindu-l în drumul său spre casă, la Ghibea, dar nu toţi s-au situat cu totul de partea noului monarh. Dând dovadă de înţelepciune, Saul s-a făcut că nu-i aude pe rebelii care i s-au împotrivit şi l-au dispreţuit.

Cetatea Iabeş Ghilead era situată în partea de est a râului Iordan, în teritoriul seminţiei Gad. Când vecinii de la sud-est, amoniţii, au asediat cetatea, locuitorii ei au negociat condiţiile în care să se poată preda. Dar Nahaş amonitul a dorit să-i schilodească, pentru a-i face de ruşine în Israel. Concret a dorit să le scoată ochiul drept. În mod surprinzător, amoniţii au permis bătrânilor Israelului să ceară ajutor. Poate că Nahaş nu era deplin pregătit sau nu credea că ceilalţi israeliţi vor veni în ajutorul fraţilor lor din Iabeş. Si astfel au fost trimişi soli la Ghibea, unde Saul continua să lucreze pe câmp. Era timpul ca Saul să se afirme ca regele de curând ales al Israelului!

Îmbătaţi de izbânda obţinută pe câmpul de luptă, oamenii au dorit să-i ucidă pe cei ce nu acceptaseră anterior ca Saul să domnească peste ei. Dar Saul, dând dovadă de înţelepciune, nu i-a lăsat să ducă la îndeplinire această pornire. Faptul că Domnul îi dăruise victoria era de ajuns pentru el. Apoi Samuel a convocat o adunare solemnă la Ghilgal, prilej cu care lui Saul i s-a reconfirmat că e rege peste întreaga naţiune. De data aceasta nu i s-a mai împotrivit nimeni. Ghilgal reprezintă reînnoirea spirituală (Iosua 5:9)

B. Mustrarea şi porunca dată poporului

După ceremonia de reînnoire a regatului la Ghilgal, Samuel s-a adresat întregului Israel. Mai întâi el le-a amintit concetăţenilor săi că a condus cu dreptate ca judecător peste ei. Nimeni nu l-ar fi putut acuza de nedreptate. Dar prin faptul că au cerut un rege, israeliţii au respins conducerea sa şi domnia lui Dumnezeu asupra lor. Domnul fusese plin de îndurare faţă de ei, ridicându-le izbăvitori când au fost la strâmtoare. „Bedan" =- în versetul 11 se referă probabil la Barac. (Denumirile Bedan şi Barac sunt foarte asemănătoare în textele străvechi. Adesea s-a făcut confuzie la copiere între literele ebraice „d" (dalei) şi „r" (reş), precum şi între formele finale ale lui „n" (nun) şi „k" (kaf)). Samuel s-a plasat pe sine în şirul izbăvitorilor, care a început cu Moise. Dar Israel a fost ingrat, în faţa tuturor acestor îndurări, cerând cu încăpăţânare să i se dea un rege. Faptul că Dumnezeu lucra prin intermediul judecătorilor n-a fost de ajuns pentru ei. Prin urmare, li l-a dat pe Saul.

Cerând un rege, ei au săvârşit un mare păcat. Dar dacă vor asculta de Domnul, chiar şi acum El îi va binecuvânta. Dacă nu vor asculta, vor suferi consecinţele mâniei Lui. Ca dovadă solemnă, Samuel s-a rugat să vină o furtună puternică, ca semn evident de la Dumnezeu, întrucât era cu totul neobişnuit să se abată o atare furtună în timpul secerişului. Iar apariţia ei la un timp bine precizat demonstra că nu era o simplă întâmplare.

O frică mare i-a cuprins pe oameni, care l-au implorat pe Samuel să se roage pentru ei. Rugăciunea lui adusese peste ei judecata şi tot rugăciunea lui putea face să vină acum peste ei îndurarea lui Dumnezeu. Samuel le-a răspuns îndemnându-i din nou să se teamă de Domnul şi să-L slujească, aceasta fiind calea cea mai sigură de a evita judecata Sa. În ce-l priveşte pe el, Samuel a arătat ca nu poate înceta să se roage pentru ei, deoarece acest lucru ar constitui un păcat. Această afirmaţie importantă din Scriptură demonstrează că absenţa rugăciunii din viaţa cuiva este un păcat, şi nu doar o neatenţie.

Versetul 1 prezintă dificultăţi reale de interpretare, cum se poate vedea numaidecât prin compararea mai multor traduceri. KJV şi NKJV spun: „Saul a domnit un an; şi după ce a domnit doi ani peste israel..." Traducerea RV redă versetul astfel: „Saul avea treizeci de ani când a început să domnească, şi a domnit doi ani peste Israel..." în RSV se spune: „Saul avea ... ani când a început să domnească, şi a domnit doi ani peste Ierusalim." Iar în NASB citim: „Saul avea patruzeci de ani când a început să domnească şi a domnit treizeci şi doi de ani peste Israel." Unele manuscrise ale Septuagintei pur şi simplu omit acest verset problematic! Cea mai plauzibilă explicaţie a acestei situaţii confuze este că unele litere au fost eliminate din neatenţie din textul ebraic de unii copişti în secolele ulterioare.(O mare parte a problemelor legate de manuscrisele Vechiului Testament sunt legate de sistemul ebraic al numerelor, care se pretează la destul de multe greşeli de neatenţie. Vezi comentariul asupra cărţilor Cronici, pentru alte detalii.). Ştim sigur că Saul era un om matur când a venit la putere, deoarece fiul său Ionatan atinsese vârsta celor înrolaţi în armată.

Saul stabilise o armată permanentă de trei mii de bărbaţi. Ionatan a condus acest detaşament, atacând cu succes garnizoana filistenilor de la Gheba, la nord de Ierusalim. Faptul acesta i-a determinat pe filisteni să se pregătească pentru un război în toată puterea cuvântului, cu o armată uriaşă. (Unele traduceri, urmând exemplul versiunii siriace şi a unor manuscrise ale Septuagintei, includ cifra de 3.000 de care în versetul 5, un număr mult mai plauzibil pentru existenţa a şase mii de călăreţi.)

Evreii au răspuns la provocare printr-un gest de mare laşitate, unii refugiindu-se chiar dincolo de Iordan. Ei petrecuseră atâta timp sub jugul asupririi încât li se părea cu neputinţă să scuture acest jug. În plus, se părea că filistenii au de partea lor toate avantajele. În timp ce Saul îl aştepta pe Samuel la Ghilgal (vezi 10:8), tot mai mulţi oameni începuseră să lipsească de la apel. A venit şi ziua a şaptea şi Samuel tot nu sosise. În contextul diminuării forţelor sale şi al pericolului războiului, Saul a simţit că trebuie sa treacă la acţiune, şi să aducă el însuşi o jertfă arsă de tot, deşi nu avea autoritatea de a efectua această slujbă, întrucât nu era levit. Chiar dacă Samuel întârzia, asta nu-l îndreptăţea pe Saul să încalce regula, arogându-şi funcţia de preot.

Sosind imediat după aceea, Samuel a realizat ce a făcut Saul. Scuzele care i se păreau lui Saul valabile nu au schimbat cu nimic faptul că el s-a făcut vinovat de neascultare de Domnul, faptă pentru care avea să piardă împărăţia. Dumnezeu deja găsise un alt om, după inima Sa. Acesta a fost primul din seria de păcate din viaţa lui Saul care au dus la pierderea tronului Israelului. Celelalte au fost: jurământul său pripit (cap. 14), cruţarea vieţii lui Agag şi reţinerea părţii celei mai însemnate din prada de război obţinută de la amaleciţi (cap. 15), uciderea lui Ahimelec şi a celorlalţi optzeci şi patru de preoţi (cap. 22); numeroasele sale atentate asupra vieţii lui David (cap. 18-26); şi consultarea vrăjitoarei de la En Dor (cap. 28).

Saul a luat cu el cei şase sute de oameni ai săi şi i s-a alăturat lui Ionatan la Ghibea. Filistenii, care şi-au stabilit tabăra la Micmaş, aflat în apropiere, au început să trimită oameni care să jefuiască teritoriile din nord, vest şi est, cărora Israelul nu părea capabil să le facă faţă.

Filistenii se aflaseră de atâta timp la cârmă încât au ajuns să interzică israeliţilor să aibă chiar şi fierari în mijlocul lor, evreii fiind nevoiţi să se ducă la filisteni ori de câte ori aveau de ascuţit vreo sculă agricolă. Aşa se face că numai câţiva dintre ei aveau săbii. Situaţia părea într-adevăr deznădăjduită.

2. Jurămintele pripite rostite de Saul

Văzând că tatăl său nu face nimic, Ionatan a pornit pe ascuns împreună cu purtătorul său de arme să-i atace pe filisteni. Acesta nu a fost un act de cutezanţă nechibzuită, nici o misiune a unui sinucigaş. Ionatan aştepta ajutorul de la Dumnezeu, crezând că El îi va da biruinţa. Faptul că erau doar doi împotriva unui inamic atât de numeros nu avea importanţă, motivul încrederii lui Ionatan fiind exprimat de cuvintele: „căci nimic nu-L împiedică pe Domnul să salveze prin mulţi sau prin puţini." Credinţa lui Ionatan avea să-i fie răsplătită. Dumnezeu i-a arătat că va avea succes când filistenii îl vor invita să pătrundă în tabără, crezând că este dezertor. De îndată ce filistenii au spus: „Suiţi-vă la noi," Ionatan s-a suit în garnizoana filistenilor, şi curând douăzeci de filisteni zăceau, ucişi. Iar când supravieţuitorii au luat-o la fugă, Dumnezeu a trimis un cutremur, care a provocat o mare stare de confuzie în tabăra filistenilor. Credinţa de care a dat dovadă Ionatan (v. 6) şi purtătorul său de arme (v. 7) a fost singurul lucru de care a fost nevoie pentru ca Dumnezeu să se ocupe de filisteni. Ce trist însă că nechibzuinţa lui Saul a făcut să pălească această victorie minunată!

Sentinelele lui Saul au observat confuzia din tabăra filistenilor, dându-i de veste despre aceasta. Când s-a făcut apelul, s-a constatat că Ionatan şi purtătorul sau de cuvânt erau absenţi. Imediat Saul a cerut să vină preotul Ahia, să aducă chivotul, pentru ca să întrebe pe Domnul. (Textul marginal NKJV, urmând exemplul Septuagintei, foloseşte termenul efodul în loc de chivotul. Ediţia veche a traducerii RV din 1885 redă textul astfel: ‚Aduceţi încoace efodul: căci el purta efodul în vremea aceea înaintea Israelului." Probabil chivotul încă se afla la Chiriat Jearim). Dar Saul s-a răzgândit imediat când a crescut zarva în tabăra inamicului; el i-a spus preotului să-şi retragă mâna - adică să nu mai caute voia Domnului (v. 19). Şi astfel Saul şi-a strâns forţele, convins că nu are nevoie de călăuzirea divină pentru a şti că Domnul îi dă pe filisteni în mâna lui. Şi alţii au observat că Dumnezeu luptă pentru Israel. Iar evreii care dezertaseră anterior s-au întors acum împotriva stăpânilor lor filisteni. Ba chiar şi bărbaţii care se ascunseseră în munţii din Efraim au găsit în ei curajul de a porni la luptă. După război mulţi viteji se arată, dar unde sunt Ionatanii care să aibă curajul primei confruntări?

Pentru a se asigura de o victorie rapidă, Saul dăduse un ordin pripit soldaţilor, punându-i să jure că nu vor mânca nimic până seara, după încheierea luptelor. Şi apoi a pecetluit ordinul printr-un jurământ. Dar foamea i-a făcut pe oameni să se simtă epuizaţi şi, prin urmare, în inferioritate. Neştiind despre edictul tatălui său, Ionatan a mâncat puţină miere, ca să-şi refacă energiile. Când i s-a spus despre blestemul rostit de tatăl său peste cei ce vor călca porunca, el s-a tânguit pentru faptul că o zi atât de biruitoare pentru Israel trebuia să fie umbrită de un ordin atât de stupid.

Restricţia impusă de Saul nu a fost doar o pricină de indignare pentru Ionatan, ci şi un pericol pentru luptători. După încetarea ostilităţilor, ei s-au repezit la pradă, omorând vite şi mâncând carne cu sânge, contravenind legii de la Levitic 17:10-14. Când a aflat Saul despre acest lucru, i-a mustrat, alegând o piatră mare pe care trebuiau aduse animalele ca să fie ucise după ritualul prescris. Deasemenea el a ridicat, pentru prima oară, un altar. În râvna sa, Saul a voit să-i urmărească pe filisteni în timpul nopţii. Prin urmare, din nou l-a contactat pe preot, ca să-L consulte pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu i-a răspuns. Asta l-a făcut pe Saul să creadă că în tabără s-a comis un păcat. Conform uzanţelor, s-a tras la sorţi şi, spre surprinderea lui Saul, a ieşit Ionatan, indicând că el era cel vinovat.

Ionatan a explicat ce s-a întâmplat şi Saul, ca să salveze aparenţele, a poruncit să fie omorât. Dar oamenii au dat dovadă că au mai multă minte decât regele lor. Oare nu lucrase Ionatan cu Dumnezeu, contribuind la această mare biruinţă? Cum ar fi putut Dumnezeu să fie nemulţumit faţă de el, pentru ca a călcat jurământul lui Saul, când S-a folosit de El în chip atât de măreţ în bătălie? Negreşit, au spus ei, Ionatan nu va muri! Astfel eroul a fost cruţat de la o moarte nemeritată. Dar în timp ce Saul era preocupat de aceste lucruri lipsite de importanţă, filistenii au fugit. Pentru a doua oară lipsa lui de înţelepciune a diminuat victoria.

Versetele 47 şi 48 rezumă o parte din victoriile lui Saul. Următoarele trei versete ne oferă detalii despre familia sa. Ultimul verset este o împlinire a prezicerii lui Samuel conform căreia regele îi va recruta pe vitejii Israelului înscriindu-i la oaste (1Samuel 8:11).

3. Ascultarea incompletă a lui Saul

Saul aluneca pe pantă, într-un ritm tot mai ameţitor, pe măsură ce se apropia de fundul prăpastiei. Indiferent ce misiune i se încredinţa, ascultarea sa era incompletă. În capitolul acesta Dumnezeu i-a poruncit să-i nimicească pe amaleciţi - naţiunea care îi atacase prin surprindere pe evreii rămaşi în urmă de restul coloanei când au ieşit din Egipt, mergând spre Canaan (Deuteronom 25:17-19). Ordinul suna limpede: tot ce avea suflare trebuia distrus, fiind închinat Domnului. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu îi răbdase pe amaleciţi atâţia ani de zile, dar în tot acest timp cuvântul Său rostit împotriva lor nu s-a schimbat cu nimic (Exod 17:14-16; Numeri 24:20). Ei trebuiau şterşi de pe faţa pământului, pentru păcatul lor.

Saul a strâns o armată cu care a pornit spre sud, către o cetate a lui Amalec. Înainte de a ataca, i-a prevenit pe cheniţi să fugă, pentru a nu fi omorâţi odată cu amaleciţii. Asta pentru că aceşti madianiţi nomazi se purtaseră cu bunăvoinţă faţă de Israel în timpul Exodului. Acţiunea aceasta a demonstrat că nu era setos de sânge, ci că era instrumentul răzbunării lui Dumnezeu asupra unui popor din cale-afară de rău. Şi Saul s-a achitat de sarcină - până la un punct - înfrângându-i pe amaleciţi şi trecând totul prin ascuţişul săbiei, cu excepţia regelui lor şi a tot ce era mai bun din prada de război. (În plus, o rămăşiţă, care locuia probabil în altă zonă geografică, a supravieţuit de asemenea - vezi 30:1-6;2Samuel 8:12;1Cronici 4:43). Deşi se afla la o depărtare bunicică de locul bătăliei, Samuel a fost înştiinţat de Domnul cu privire la neascultarea lui Saul. Vestea l-a tulburat într-atât de mult pe Samuel încât a petrecut toată noaptea în rugăciune. Dimineaţa era convins de ceea ce trebuia să facă.

În drum spre Ghilgal, Saul s-a oprit şi a ridicat un monument, pentru a celebra victoria obţinută. Dar Samuel a văzut lucrurile în cu totul altă lumină, luându-l la rost pe Saul pentru neascultarea sa. Saul nu dusese niciodată lipsă de scuze, dar acum behăitul de oi, reprezentând eşecul său de a fi ascultat de Domnul, a anulat orice posibilitate a lui Saul de a se mai scuza, fiind repudiat! Saul mai auzise acest cuvânt (13:14). Iată că acum se abătea din nou asupra sa, cu şi mai multă intensitate. În permanenţă Saul redefinea poruncile Domnului, făcând ceea ce i se părea lui cel mai nimerit, în loc să facă ceea ce era cel mai bine în ochii lui Dumnezeu, aşa cum îi poruncise El. Saul a manifestat o pocăinţă de formă, rugându-se de Samuel să nu-l părăsească. Ba chiar a rupt mantaua profetului când acesta a dat să plece. Dar gestul a avut semnificaţia ruperii împărăţiei din mâna lui Saul, şi încredinţarea ei unui alt om.

După ce l-a însoţit pe Saul ca să se închine Domnului, Samuel a cerut să-i fie adus Agag. Crezând că-i va fi cruţată viaţa, Agag s-a apropiat cu precauţie, zicându-şi: „Negreşit a trecut amărăciunea morţii" Dar Samuel l-a tăiat în bucăţi cu sabia. În tot restul vieţii bătrânul judecător a purtat o povară, din pricina neascultării lui Saul. Într-o anumită privinţă, chiar Dumnezeu a regretat că l-a pus pe Saul rege peste Israel.

Versetul 22 ar trebui să-l memorăm, căci este unul din versetele clasice ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ascultarea trebuie să fie pe planul întâi. De ea trebuie să ţinem seama în primul rând, în ultimul rând şi întotdeauna. Este cuvântul cheie, parola tuturor celor care doresc să-L slujească pe Domnul şi să-I fie plăcuţi, după cum arată Erdmann:

În următoarele cuvinte: Ascultarea face mai mult decât jertfele apare o idee nouă: dincolo de ceea ce este exclusiv plăcut în ochii iui Dumnezeu, doar o atitudine de ascultare a minţii este în sine un lucru bun, pe când jertfa adusă de cineva care nu posedă această atitudine a minţii nu este un lucru bun, întrucât nu are nici o valoare morală. Prin urmare neascultarea şi răzvrătirea care rezultă din aceasta, precum şi atitudinea de bizuire pe sine, de sfidare, sunt similare, în esenţă, şi ocupă pe plan moral acelaşi loc ca şi răutatea nespus de mare a vrăjitoriei, respectiv „ghicirea în slujba unor puteri demonice anti-divine" (Keil), şi a idolatriei.

Versetele 29 şi 35 par a fi în contradicţie. Primul afirmă că Dumnezeu nu Se răzgândeşte şi nu Se căieşte, pe când al doilea spune că Domnului l-a părut rău că l-a pus pe Saul rege peste Israel. Versetul 29 Îl prezintă pe Dumnezeu în caracterul Său esenţial. El este nu se schimbă şi este neschimbător, cel Imuabil. Versetul 35 înseamnă că o modificare a conduitei lui Saul a reclamat o modificare corespunzătoare în planurile şi scopurile lui Dumnezeu faţă de Saul. Pentru a rămâne consecvent atributelor Sale, Dumnezeu trebuie, să binecuvânteze ascultarea şi să pedepsească neascultarea.

A. Ungerea de către Samuel (16:1-13)

În timp ce Samuel continua sa fie întristat cu privire la Saul, Domnul i-a spus fără înconjur să privească realitatea în faţă, anume că Saul este repudiat (sau lepădat). Dumnezeu deja alesese un alt bărbat care să domnească peste poporul Său. Samuel trebuia să se ducă la Betleem şi să-l ungă pe unul din fiii lui Isai ca rege. A şti să ţii un secret sau a proceda în secret nu e totuna cu a înşela. Dumnezeu nu i-a spus lui Samuel să mintă cu privire la intenţiile sale când va ajunge la Betleem, unde profetul realmente a adus o jertfă. Dar ungerea unui rege nou constituia o chestiune secretă ce nu trebuia dată în vileag decât mulţi ani mai târziu.

Când Samuel a ajuns la Betleem, bătrânii au tremurat. După ce i-a invitat pe Iese şi fiii săi la praznic, i-a privit pe bărbaţi unul câte unu, crezând că noul rege al Israelului se afla în faţa lui. Samuel ar fi trebuit să înveţe din experienţa sa cu Saul că omul din afară nu este nici pe departe atât de important ca omul dinăuntru (13:14). Dumnezeu judecă un om după inima sa (v. 7). Principiul din versetul 7 a fost şi va fi întotdeauna valabil: Oamenii judecă după înfăţişare, după îmbrăcăminte şi după alte elemente exterioare. Dar în zilele noastre mass media încurajează acest mod defectuos de a judeca oamenii, folosind, în campaniile lor publicitare, la televiziune şi în publicaţii, persoane atrăgătoare fizic, până acolo încât oamenii cu înfăţişare obişnuită ajung să nu mai fie acceptaţi de restul populaţiei cum erau odinioară. Saul era un om înalt cu părul negru, plăcut la înfăţişare. De fapt şi David era plăcut la înfăţişare (v. 12), deşi părea prea tânăr pentru a putea fi luat în considerare pentru ocuparea unui post de mare importanţă. Din nefericire, prea de multe ori biserica, mai ales în apariţiile de la televiziune, a subliniat nu strălucirea spirituală, ci cea superficială a omului din afară, rezultatele fiind cât se poate de dezastruoase atunci când aceşti idoli au căzut.

David a trebuit să fie adus la ospăţ. El era atât de nesemnificativ în ochii tatălui său, încât Iese crezuse că pe profet nu avea cum să-l intereseze fiul său cel mic. Dar Domnul era deosebit de interesat de acest păstoraş, iar Samuel, ascultând de glasul Domnului, l-a uns pe David. Din acel punct, Duhul Domnului a venit cu mare putere peste David, părăsindu-l pe Saul. Abia după ani şi. ani David va purta coroana lui Saul, dar deja din această zi regatul se afla cu siguranţă în mâna lui David.

B. Slujirea pentru Saul

Cam în acest timp, Saul căzuse pradă unei tulburări mentale cauzate de un duh rău. Sintagma: „un duh chinuitor de la Domnul" (în ediţia română: „duhul rău de la Domnul", n.tr.) se explică prin faptul că ceea ce Dumnezeu permite este adesea redat ca şi când El ar face acest lucru. Dr. Rendle Short analizează problema de care suferea regele: Regele Saul ar primi în zilele noastre diagnosticul de nebunie de tip maniac-depresivă. Perioadele de intensă apăsare, presărate cu izbucniri ocazionale de violenţe cu intenţii de omucidere, aparent fără nici un motiv, impresia falsă că oamenii ar fi complotat împotriva lui sunt cu toate simptome uşor de depistat ale acestei maladii.

Slujitorii lui Saul i-au propus regelui să găsească pe cineva cu darul muzicii care să vină şi să-l calmeze. S-a sugerat numele lui David şi Saul a trimis să fie adus la el. Versetul 18 arată că David îşi făurise deja un renume, chiar înainte de a-l fi înfruntat pe Goliat. Acum muzica sa părea sa-l scoată pe rege din depresia sa. Saul l-a îndrăgit, făcându-l pe David purtătorul său personal de arme.

C. Înfrângerea lui Goliat

Filistenii şi-au adunat armatele pentru bătălie în apropierea văii lui Elah (Valea Terebinţilor), la sud-vest de Ierusalim, nu departe de Gat. Saul şi armata sa s-au adunat într-alt loc din apropiere, valea Elah despărţindu-i de filisteni. Un campion cu numele de Goliat a ieşit zilnic din tabăra filistenilor timp de patruzeci de zile, sfidând oştirile Israelului să-i trimită un adversar pe măsura sa. Cum era de aşteptat, nu s-a găsit nici un voluntar. Uriaşul acesta avea aproape trei metri înălţime şi era îmbrăcat cu o armură ce cântărea cel puţin 85 de kg. Numai suliţa sa de fier cântărea vreo 7-8 kg. Dar toate aceste arme grele nu-i creau nici un fel de probleme lui Goliat, deoarece el însuşi trebuie să fi avut între 300 şi 400 de kg, poate chiar mai mult, în funcţie de talia sa. Toate aceste caracteristici îl făceau să fie de câteva ori mai puternic decât un om normal.

Odată, pe când David aducea de mâncare celor trei fraţi mai vârstnici ai săi pe câmpul de bătălie, a auzit batjocurile azvârlite de uriaş la adresa lor şi frica ce se putea citi pe feţele soldaţilor evrei. David a întrebat ce i se va face omului care va reduce la tăcere această brută lăudăroasă. Eliab, fratele său cel mai mare l-a mustrat, probabil ca să-şi ascundă propria sa laşitate, dar David a persistat, insistând să i se spună ce premii va primi cel care îl va putea ucide pe uriaş.

Nu după mult timp a ajuns la urechile lui Saul vestea că s-a găsit un tânăr dispus sa lupte pentru Israel. Omeneşte vorbind, e de înţeles îndoiala cu care l-a privit Saul pe David, în ce priveşte capacităţile sale, când acesta a fost adus înaintea sa. Numai că David cunoscuse puterea lui Dumnezeu, care a lucrat prin el atunci când David a apărat turma sa de atacurile unui leu sau urs. El câştigase experienţe cu Dumnezeu în particular, prin urmare, acum era pregătit să se bizuie pe Dumnezeu în public. Văzând curajul şi hotărârea lui David. Saul i-a dat propria lui armură, dar David s-a lipsit de ea., întrucât îl îngreuna, preferând să-şi aleagă cinci pietre netede de la pârâu, o praştie şi toiagul său, peste toate acestea David având însă puterea Dumnezeului celui viu!

Când Goliat l-a văzut pe David, tânărul ce trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani în acel timp. s-a umplut de mânie, considerând că Israel i-a insultat trimiţându-i pe acest tinerel ca să lupte împotriva sa. Dar David nu avea nici urmă de frică, răspunzând blestemelor proferate de uriaş. David se încredea cu totul în Domnul, aşteptând să primească biruinţa din mâna Lui. Când a făcut Goliat primul pas către el, David a tras cu praştia, piatra lovindu-l pe uriaş în frunte. Îndată el a căzut cu faţa la pământ, după care David i-a tăiat capul cu propria sabie a uriaşului. Când filistenii au văzut acest lucru, au luat-o la fugă, fiind urmăriţi de israeliţi.

Versetele acestea(Septuaginta omite aceste trei versete) par să ridice o problemă: Este ciudat că Saul nu i-a recunoscut pe David, de vreme ce îl desemnase anterior să-i fie purtător de arme (16:21). Totuşi trebuie notat că în text nu se spune că Saul nu a ştiut cine este acest tânăr, doar că a întrebat: „Al cui fiu este acesta?" Cu alte cuvinte, e posibil ca Saul să fi uitat toate amănuntele legate de familia din care provenea David, cum arată şi Williams: După ce i-a promis învingătorului că-i va da fiica în căsătorie şi o zestre frumuşică, scutindu-i familia de impozite, era normal ca Saul să-i ceară lui Abner lămuriri cu privire la tatăl lui David şi poziţia ocupată de acesta în societate.

Această ipoteză pare să fie confirmată, de faptul ca mai târziu David îşi exprimă nevrednicia de a fi ginerele regelui (18:18). Michael Griffith ne prezintă o aplicaţie nimerită a acestui verset: Atât Ionatan (cap. 14), cât şi David au iniţiat acţiuni de la nivelul lor umil, dar acestea s-au soldat cu mari biruinţe. Tot aşa şi noi suntem chemaţi să luăm în stăpânire câmpul local de bătălie în care ne aflăm. Nu ne putem permite să sperăm că vom putea să ne măsurăm forţele cu toată opoziţia vrăjmaşului, dar nici nu e nevoie să facem acest lucru. Acolo unde te afli, pe "frontul" tău, vei descoperi ce mult poţi face pentru Isus. Suntem chemaţi să dăm dovadă de curaj şi să luăm iniţiativa în locul unde ne aflăm. De restul Se va ocupa Dumnezeu, atunci când, în urma acţiunii noastre, bătălia se va extinde pe întregul front.

D. Căsătoria cu Mical (cap. 18)

Între Ionatan şi David s-a statornicit o trainică prietenie, cei doi având o seamă de afinităţi în structura lor sufletească, fiecare din ei posedând acea rară trăsătură de caracter a unui curaj autentic. Ionatan era succesorul legitim la tronul tatălui său. Dar când i-a înmânat lui David mantia sa, a indicat prin aceasta că este dispus să renunţe la dreptul său legitim, preferând să-l vadă pe David încoronat.

Pe măsură ce David continua să câştige bătălie după bătălie, Saul a fost cuprins de o nestăpânită gelozie la adresa sa. Când a auzit cântecele femeilor, în care acestea îi atribuiau lui David mai multe fapte de vitejie decât lui însuşi, mânia lui nu a mai cunoscut margini. Dumnezeu Se foloseşte uneori de rău pentru a pedepsi răul, acesta fiind motivul pentru care a îngăduit ca Saul să fie chinuit de un duh rău (v. 10). De două ori regele a încercat personal să-l ucidă pe David, dar de ambele dăţi David a scăpat. Apoi Saul l-a pus pe David căpitan peste o mie de soldaţi, sperând că în felul acesta va fi omorât în luptele cu filistenii. (Din text rezultă că anterior David avusese sub comanda sa efective mai mari.) Dar Domnul era cu David, ale cărui fapte de vitejie au atras atenţia întregului Israel.

David urmărit de Saul

1.David fuge din Ghibea la Samuel în Raba (1Samuel 19:18)

2.David se deplasează la Nob (1Samuel 21:1-9)

3.David se deplasează la Gat (1Samuel 21:10)

4.David fuge de filisteni la Adulam (1Samuel 22.1)

5.David îşi pune familia la adăpost în Moab (1Samuel 22:3)

6.David se deplasează în Moab (1Samuel 22:4)

7.David ajunge în pădurea Heret (1Samuel 22:5)

8.David şi oamenii săi îi atacă pe filistenii care au prădat Cheila (1Samuel 23:5)

9.David se retrage în pustiul Zif (1Samuel 23:14)

10.David se retrage în pustiul Maon (1Samuel 23:24)

11.Urmărit de Saul, David ajunge la Enghedi (1Samuel 23:29)

12.Cruţându-i viaţa lui Saul, David revine în Moab (1Samuel 24:22)

13.David revine la Cârmei Maon; se căsătoreşte cu Abigail (1Samuel 25)

14.Cruţându-i din nou viaţa lui Saul, David revine in Gat (1Samuel 26:1-27:2)

15.Achiş, regele filistean al Gatului, îi dă lui David cetatea Ţiclag (1Samuel 27)

16.David şi oamenii lui se duc la Afec, unindu-se cu forţele filistene (1Samuel 29:1-3)

17.Opoziţia comandanţilor filisteni îl obligă pe David să revină la Ţiclag (1Samuel 30)

18.După moartea lui Saul, David revine la Hebron unde este încoronat Rege (2 Samuel 1-2)

Fiica regelui fusese făgăduită bărbatului care-l va putea ucide pe uriaşul filistenilor. Aşadar Merab, fiica mai mare a lui Saul, i-a fost oferită lui David ca soţie. Dar între timp trebuiau câştigate alte victorii militare, Saul sperând că David va fi ucis în cursul acestora. Când David şi-a exprimat nevrednicia socială de a fi ginerele regelui, Merab a fost dată altui bărbat, acţiune prin care probabil Saul a urmărit să-l umilească pe David. Dar fiica mai mică a lui Saul, Mical, îl iubea pe David. Saul a fost de acord să i-o dea lui David în căsătorie, cu condiţia ca David să-i aducă, în loc de zestre, o sută de prepuţuri ale filistenilor. Din nou, Saul spera să-l poată pierde pe David, când acesta va cădea răpus de filisteni. Numai că David nu se lăsa să fie eliminat cu una cu două. El s-a înfăţişat la rege cu o măsură dublă a acestei ciudate zestre, câştigând-o astfel pe Mical de mireasă. Pe măsură ce şirul victoriilor militare dovedeau cu prisosinţă că Domnul era cu David, ura lui Saul faţă de el, însoţită de frică, lua proporţii tot mai mari.

1. Loialitatea lui Ionatan (cap. 19,20)

Când Ionatan şi-a dat seama că tatăl său vrea să-l omoare pe David cu orice preţ, şi-a sfătuit prietenul să se ascundă pe câmp, în timp ce el va încerca să-l îmbune pe Saul. Printre argumentele oferite lui Saul că nu e bine ce face cu privire la David, Ionatan i-a amintit tatălui său de curajul, loialitatea şi succesele militare obţinute de David în lupta împotriva inamicului, că nu făcuse nimic vrednic de moarte. În urma discuţiei cu fiul său, Saul s-a lăsat înduplecat, de data aceasta, repunându-l pe David în poziţia ce o ocupase anterior la curtea regală.

Dar când a izbucnit din nou războiul, David s-a acoperit iarăşi de glorie, stârnind invidia lui Saul. Duhul rău a început din nou să-l chinuie pe Saul, care a încercat să-l străpungă pe David cu suliţa, care însă s-a înfipt în perete. Era a treia oară când Saul greşea ţinta. David a scăpat ca prin urechile acului, salvându-şi viaţa.

În aceeaşi noapte, regele Saul a trimis nişte soli, ca să-l ucidă pe David în casa lui. Aflând despre complotul urzit împotriva soţului ei, Mical a înlesnit fuga lui David, coborându-l pe fereastră. Apoi a luat idolul din casă (terafimul) şi „l-a pus in pat, i-a pus o piele de capră în jurul capului şi l-a învelit cu o haină". Precizăm că idolul era doar al ei, David nefiind închinător la idoli. Când Saul a trimis solii să-l prindă pe David, subterfugiul ei a ieşit la iveală.

Dar era prea târziu. David nu mai era acolo, ci se refugiase la Rama pentru a se întâlni cu Samuel. În vremuri de restrişte, oameni ai lui Dumnezeu se duc la alţi oameni ai lui Dumnezeu. De trei ori solii lui Saul au suferit eşec în încercarea de a-l prinde pe David, deoarece, când s-au apropiat de profeţii din jurul lui Samuel, au început şi ei să profeţească, sub înrâurirea Duhului lui Dumnezeu. Ulterior, când Saul însuşi s-a dus pentru a-l prinde pe David, şi el a fost copleşit de puterea lui Dumnezeu. Dar această copleşire divină nu era adevărata convertire.

Oamenii şi-au adus aminte de proverbul care spunea că şi Saul e printre profeţi (10:11, 12). Nu mică le va fi fost mirarea când au văzut aceste fluctuaţii în purtarea sa. Prin „s-a dezbrăcat de haine" nu trebuie să se înţeleagă că s-a dezbrăcat de tot, ci doar că şi-a scos. veşmintele exterioare, însemnul majestăţii. Şi astfel, în timp ce Dumnezeu l-a ţinut pe Saul pironit la pământ toată ziua şi toată noaptea, David a reuşit să scape (20:1).

Versetul 24 nu contrazice cu nimic sintagma 15.34, 35: „Şi Samuel nu s-a mai dus să-l vadă pe Saul, până în ziua morţii sale," deoarece nu Samuel a venit la Saul, ci Saul a venit la profet, şi nu de bună voie, ci în mod cu totul neaşteptat.

După ce a fugit din Naiot David s-a dus la Ionatan, încercând să afle de ce îi doreşte Saul moartea cu atâta înverşunare. Se pare că Ionatan nu fusese ţinut la curent cu toate încercările tatălui său de a-l omorî pe prietenul său. David i-a explicat lui Ionatan că regele nu i-a împărtăşit planurile sale din pricina prieteniei ce exista între David şi Ionatan.

Apoi David a propus să recurgă la un test, prin care să se vadă lămurit dacă mai este în pericol sau nu. În loc să-şi ocupe locul rezervat la masa regală, la praznicul din luna aceea, David va absenta. Iar când Saul va întreba de ce lipseşte David, Ionatan va răspunde că s-a dus la Betleem, la jertfa anuală adusă de toată familia. (E posibil ca afirmaţia să fi fost adevărată, deşi nu se precizează nicăieri în Scriptură că David ar fi efectuat această deplasare. Iar dacă a fost neadevărată, motivul consemnării ei este de a exprima dezaprobarea lui Dumnezeu.) Dacă Saul nu va obiecta, acesta va fi un semn că David e în afară de orice pericol, în schimb, dacă regele se va mânia că David i-a scăpat din nou printre degete, atunci Ionatan va şti că viaţa lui David este în mare pericol.

Ionatan a promis că se va duce pe câmp a treia zi, ca să-i dea de ştire lui David cum stau lucrurile prin intermediul unui consemn prestabilit. Pesemne presimţind care va fi deznodământul, Ionatan l-a rugat pe David să se poarte cu credincioşie faţă de Domnul şi faţă de el şi casa lui, când va prelua puterea. Reiese clar din versetele 14-17 că Ionatan era convins că David va fi într-o zi rege al Israelului. Prin urmare, cu atât mai mult străluceşte dragostea ce i-o purta lui David, cu cât realiza că drepturile sale legitime de succesiune la tron aveau să-i fie transferate lui David. Ce exemplu de neasemuit devotament şi altruism!

Versetele acestea prezintă amănuntele semnului prin care David avea să fie înştiinţat cu privire la atitudinea regelui faţă de el. Ionatan va ieşi pe câmp, lansând cu arcul săgeţi în direcţia stâncii după care se ascundea David. Din îndrumările date tânărului slujitor ce trebuia să adune săgeţile David putea să deducă dacă trebuie s-o ia la sănătoasa, pentru a scăpa cu viaţă, sau, dimpotrivă, dacă putea să revină la curte, fără nici un pericol. Poate că ne întrebăm de ce a recurs Ionatan la această scenetă, ca să comunice cu David, de vreme ce mai târziu constatăm că s-a dus direct la David şi a stat de vorbă cu el. Răspunsul e că în incidentul relatat în versetele 18-23 el nu avea de unde şti că va mai putea lua legătura cu David fără să fie văzut.

În prima seară a praznicului, Saul n-a amintit deloc absenţa lui David, probabil crezând că acesta nu corespundea din punct de vedere ceremonial. Dar a doua zi, când, întrebându-l pe Ionatan de David, a aflat că acesta s-a dus la Betleem, Saul s-a înfuriat la culme, acuzându-şi fiul că s-a împrietenit cu un om pornit să-l facă de ruşine pe Ionatan şi pe mama lui. În realitate, cuvintele folosite de Saul au fost foarte dure, şi mai dură fiind purtarea sa, când a încercat să-l ţintuiască de perete pe propriul său fiu, spre care se mutase, temporar toată ura ce i-o purta lui David.

A treia zi dimineaţa, în urma consemnului, temerile lui David s-au adeverit. Cei doi au vărsat lacrimi, îmbrăţişându-se, fiecare din ei urmând să plece pe drumul său, ne mai beneficiind de părtăşia celuilalt. David a plecat să se ascundă, aceasta fiind o etapă necesară în planul lui Dumnezeu, care Îl pregătea pe David să poată prelua, mai târziu, tronul Israelului. Iar Ionatan a revenit la curtea regală, rămânând loial tatălui său, deşi în adâncul inimii ştia bine că nu-l va urma pe acesta la tron. Trebuia să se fi dus cu David? A procedat corect când a rămas fidel tatălui său, deşi ştia că Domnul îi repudiase pe Saul de a mai fi rege?

Chiar şi oamenii de excepţie au picioare de lut. Marele David nu face, în episodul ce urmează, excepţie de la această regulă. În tristul capitol aflat acum înaintea noastră sunt consemnate minciunile rostite de el în faţa cortului întâlnirii, care se afla în această perioadă la Nob (v. 1-9), precum şi nebunia de care s-a prefăcut David că ar suferi în faţa filistenilor (v. 10-15).

După ce se dusese la Samuel (cap. 19) şi la Ionatan (cap. 20), în fuga sa de Saul, acum David se prezintă la marele preot. Abimelec s-a temut de David şi a întrebat de ce călătoreşte el de unul singur. (de fapt, David era însoţit de câţiva oameni, care însă aşteptau într-alt loc - v. 2;

Matei 12:3.) David a minţit, spunând că e într-o misiune secretă în interesul regelui. Apoi David a cerut să i se dea pâine să mănânce. Dar nu era altă pâine, decât pâinile punerii înainte, acea pâine sfântă folosită în scopurile închinării în cortul întâinirii. Preotul i-a oferit lui David această pâine, cu condiţia ca oamenii săi să nu se fi întinat ceremonial prin relaţii sexuale în ultimele trei zile. David a precizat că oamenii săi sunt nu numai curaţi, ci şi sfinţi, adică puşi deoparte, în virtutea faptului că se află în această misiune specială. Avea dreptate Shakespere când afirma: "Oh what a tangied web we weave when first we practice to deceive!" (Vai, ce pânză încâlcită ştim să toarcem, de îndată ce ne-am deprins cu practica de a nu spune adevărul!) Şi astfel pâinea ce tocmai fusese luată din locul sfânt a fost dată lui David.

La Matei 22:3,4 Domnul Isus a aprobat această întrebuinţare nelegitimă a pâinii punerii înainte, probabil din cauza faptului că în Israel era păcat iar David reprezenta cauza neprihănirii. Dacă lui David i s-ar fi acordat locul cuvenit pe tronul Israelului, n-ar mai fi fost nevoie ca el să cerşească pâine. Legea, care interzicea profanarea acestei pâini speciale, nu conţinea însă nici o interdicţie cu privire la o faptă de milostenie ca aceasta.

Doeg, un slujitor al lui Saul, fusese reţinut înaintea Domnului la Nob, în acest răstimp. Deşi era edomit din naştere, s-a convertit la religia evreiască iar acum, datorită vreunui jurământ sau necurăţiei ceremoniale, sau din alte motive de această natură, el nu putea să părăsească localitatea. Evident el a observat colaborarea lui Ahimelec cu David, având grija să-i transmită lui Saul acest lucru. Între timp, David a formulat a doua cerere, să i se pună la dispoziţie arme. Şi, minţind din nou, a afirmat ca mai înainte că este într-o misiune urgentă în slujba regelui. Imediat i-a fost adusă sabia lui Goliat, la care David a exclamat că nu mai există o altă sabie ca aceasta. Omul care se încrezuse în Domnul că-i va da puterea să-l ucidă pe uriaş cade acum în cursă, punându-şi încrederea în sabia duşmanului său înfrânt!

Apoi David a părăsit teritoriul Israelului, refugiindu-se în cetatea de baştină a lui Goliat, Gat. Iată-l pe unsul Domnului, viitorul rege al Israelului, căutându-şi adăpost printre vrăjmaşii poporului lui Dumnezeu. Când filistenii au început să intre la bănuieli cu privire la el, David s-a văzut nevoit sa facă pe nebunul, ca să-şi scape viaţa. DeRothschild notează că lui David nu-i era deloc străin faptul că „alienaţii mintal beneficiază de un regim special, nefiind atinşi de nimeni, deoarece erau consideraţi năpăstuiţi, dar, în acelaşi timp, şi apăraţi de Divinitate." Aşa se face că acum îl vedem pe psalmistul neîntrecut al Israelului crestând cuvinte fără noimă pe uşile porţilor, în timp ce pe barbă i se prelingeau balele. Din pricina nepăsării crase a poporului lui Dumnezeu, conjugată cu propria-i alunecare de la credinţă, David ajunge să manifeste acum acest comportament dizgraţios.

Dar David s-a ales cu câteva învăţăminte de mare preţ din această dureroasă experienţă. Înainte de a trece la capitolul următor, citiţi, vă rog, Psalmul 34, care a fost compus cam în această perioadă. În acest psalm aflăm detalii relevante despre caracterul lui David. El posedă o remarcabilă tărie de caracter, o tenacitate care l-a ajutat să crească în cunoaşterea lui Dumnezeu, în pofida eşecurilor sale.

3. Scăparea lui David şi uciderea de către Saul a preoţilor

Când David s-a întors în Israel, a găsit adăpost în peştera Adulam, din teritoriul lui Iuda, situată la sud-vest de Betleem. Era locul în care se adăposteau toţi ce năpăstuiţi, nemulţumiţi sau înglodaţi de datorii. David este aici un tip al lui Cristos în actuala Sa respingere din partea marii majorităţi a oamenilor, chemându-i pe cei împovăraţi şi trudiţi să vină la El, să fie mântuiţi. În timp record, o mini armată formată din circa patru sute de oameni s-a strâns la Adulam, ale cărei efective aveau să crească ulterior la şase sute. Pentru lume oamenii aceştia erau nişte neisprăviţi, dar sub conducerea lui David ei au devenit bravi luptători (2Samuel 23).

Părinţii lui David s-au alăturat şi ei fiului lor. Fiind preocupat de soarta lor, David s-a deplasat în Moab, aranjând ca ei să stea acolo cât timp David va trebui să se ascundă. Deşi era descendent al moabitei Rut (Rut 4:17), David a greşit când şi-a pus încrederea în vrăjmaşii Domnului. (Conform tradiţiei, în cele din urmă moabiţii i-au omorât pe părinţii lui David.) Curând după ce s-a întors David, profetul Gad i-a spus să părăsească peştera Adulam. Prin urmare, David s-a refugiat în pădurea Heret, aflată tot în teritoriul lui Iuda.

Aflat în Ghibea, din ţinutul lui Beniamin, Saul tuna şi fulgera împotriva lui David, în auzul beniamiţilor şi al slujitorilor săi, întrebându-i dacă David i-ar răsplăti la fel de generos pe cât a făcut-o el. Asta pentru că, desigur, David nu era din seminţia lui Beniamin. Apoi Saul i-a acuzat că ar urzi comploturi ca să-i ia viaţa - demonstrând că de-acum era complet paranoic, nemaiputând raţiona. Pretutindeni în jurul lui, chiar şi în propriul său fiu, nu vedea decât duşmani.

Doeg, edomitul, dorind să profite la maximum de această oportunitate, ca să se pună cât mai bine cu regele, i-a relatat lui Saul cum l-a ajutat Ahimelec pe David, aprovizionându-l cu hrană şi consultându-l pe Domnul cu privire la el. Imediat preotul şi familia lui au fost aduşi în faţa regelui, fiind acuzaţi de trădare. Drept răspuns, Ahimelec a invocat loialitatea lui David faţă de rege şi propria sa nevinovăţie, ca unul care a dat ajutor celui despre credea, sincer, că este fidel regelui. Şi a adăugat că nu fusese singura oară când L-a întrebat pe Domnul cu privire la David. Cât priveşte acuzaţia lui Saul că David s-ar fi răsculat împotriva sa, pândind să-i ia viaţa, Ahimelec a spus că nu ştie nimic despre asta.

Acţiunile lui Saul demonstrează ca în această fază era nebun de-a-binelea. Când gărzile sale de corp au refuzat să-i ucidă pe preoţi, Doeg - care nici nu era evreu, ci un „câine" în adevăratul sens al expresiei - s-a năpustit asupra lor, păsându-i prea puţin că erau preoţi, şi a ucis optzeci şi cinci dintre ei. Apoi, ca şi când asta n-ar fi fost de ajuns, a atacat cetatea lui Ahimelec, Nob, ucigându-i pe locuitori şi vitele acestora.

Numai Abiatar a scăpat cu viaţă, refugiindu-se la David şi spunându-i tot ce s-a întâmplat. Apoi a rămas alături de David, fiindu-i mare preot până când a fost, pe bună dreptate, îndepărtat din post de către Solomon (1 Regi 2.27). Într-o privinţă, moartea preoţilor a fost urmarea directă a minciunilor şi stratagemelor la care a recurs David (v. 22). Privite din alt unghi, ele au reprezentat judecata lui Dumnezeu care s-a abătut asupra casei lui Eli (2:31-36; 3:11-14). Dincolo de aceste considerente, trebuie subliniat că Saul poartă vina cea mai mare pentru acest masacru, declanşat din ordinul său.

Profetul (Gad), preotul (Abiatar) şi regele (David), aflaţi cu toţii în exil, îi întruchipează pe Cristos în ipostaza actuală, aşteptând ca vrăjmaşii Săi să-l fie făcuţi aşternutul picioarelor Sale şi tronul domniei Sale să fie statornicit pe pământ.

4. Trădarea Cheliei

Lui David i-a parvenit ştirea că cetatea Cheila, situată la sud de Adulam, fusese atacată de filisteni. Călăuzit de Domnul, el a pornit la luptă împotriva inamicului, salvând cetatea şi capturând multe vite.

Când Saul a aflat că David se află la Cheila, s-a hotărât să-l prindă acolo. Dar David a prins de veste că i se întinde o cursă şi L-a întrebat pe Domnul ce trebuie să facă: Să rămână la Cheila, unde nu i se va întâmpla probabil nimic? îl vor preda locuitorii cetăţii în mâna lui Saul, în pofida bunăvoinţei sale faţă de ei? Prin intermediul efodului pe care îl adusese Abiatar, dar mai ales prin Urim şi Tumim, Dumnezeu i-a descoperit că la sosirea lui Saul, aceşti oameni ingraţi îl vor trăda pe David.

Atunci David s-a sculat cu oamenii lui şi a fugit în pustiul Zif, la sud de Hebron. Dar şi acolo ei au fost urmăriţi fără încetare. Tot acolo Ionatan l-a găsit pe David şi l-a încurajat în Domnul. De câtă nevoie este astăzi de această slujire! Biserica ar beneficia enorm dacă ar exista astăzi mai multe persoane cu darul încurajării. Numai cei care au trăit puterea unui cuvânt de îmbărbătare, rostit la timpul potrivit, cunosc binecuvântarea pe care o poate aduce acesta sufletului însetat după ajutor. Dragostea pe care i-o purta Ionatan lui David l-a făcut să se pună pe sine pe planul doi. Ionatan l-a asigurat pe David că Dumnezeu îşi va împlini planul Său în viaţa lui David, în pofida acţiunilor lui Saul. Fericit e omul care are un prieten ca Ionatan! De ce nu a rămas alături de David, ci întotdeauna a revenit acasă, este o enigmă.(Poate că el manifesta loialitate faţă de poziţia ocupată de tatăl său, deşi era conştient că acesta nu trăia cum trebuie pe plan personal)

Şi zifiţii l-au trădat pe David, dându-i de ştire lui Saul unde se află David şi promiţând să-l predea pe fugar în mâna regelui. Când David a auzit că vine Saul, a fugit în Pustiul Maon, fiind urmărit îndeaproape de Saul. Dar tocmai când se părea că va fi încercuit, filistenii au atacat Israelul şi Saul a fost nevoit să înceteze urmărirea. Fără să vrea şi, desigur, fără să ştie, vrăjmaşul Israelului a fost un aliat al regelui respins al Israelului. Fiul lui Isai s-a dus apoi la En Ghedi, pe malul de vest al Mării Moarte.

5. Saul este cruţat

După ce a răspuns ameninţării prezentate de filisteni, Saul a reluat urmărirea lui David, ajungând în ţinutul muntos din En Ghedi. Acolo regele a intrat într-una din peşteri să se odihnească. Dar peştera aleasă de el nu era pustie. Mult mai în interior, omul urmărit de Saul îşi strunea cu greu vitejii, ca să nu ia viaţa monarhului! Aceşti oameni credeau că Dumnezeu li l-a dat pe Saul în mâna lor. Dar David nu era conştient să fi primit nici o poruncă de la Dumnezeu să ia împărăţia cu forţa. Mai degrabă, David era dispus să aştepte timpul şi metoda stabilite de Dumnezeu. Chiar şi când a tăiat un colţ din mantaua regelui, a avut mustrări de conştiinţă. Pentru David nu era un lucru de şagă faptul că Saul a fost uns rege. Numai Dumnezeu putea să-l îndepărteze pe acest rege, David urmând să-l respecte până când Domnul va găsi de cuviinţă să procedeze altfel.

După ce Saul a ieşit din peşteră, David a strigat după el. Înclinându-se în faţa regelui, David i-a spus că veştile tendenţioase pe care le auzise nu erau adevărate, şi că dacă ar fi voit să-i ia viaţa, ar fi putut s-o facă chiar în ziua aceea. Dar David nu putea concepe o atare acţiune împotriva unsului Domnului. Şi i-a arătat colţul tăiat din mantaua lui Saul, ca dovadă a mărinimiei sale. Un rău s-ar fi răzbunat poate, dar David nu era animat de asemenea dorinţe. Apoi David l-a întrebat pe Saul de ce îl urmăreşte cu atâta înverşunare pe un om atât de inofensiv şi neînsemnat ca el, care e asemenea unui câine mort sau a unui purice.

Fiind, pentru moment, mişcat până la lacrimi de cuvintele lui David, Saul a recunoscut neprihănirea lui David şi propria sa răutate. Surprinzător, el a recunoscut că David va fi rege peste Israel într-o zi şi l-a pus pe David să jure solemn că se va purta bine cu familia sa. Apoi Saul a plecat în pace. Dar David nu avea să se bucure de prea multă linişte, căci Saul a uitat curând de bunătatea pe care i-o arătase David. În cuvintele adresate de David lui Saul, el a făcut de două ori apel ca Domnul să fie Judecător, pentru că lui nu-i era greu să lase cazul în mâna lui Dumnezeu, în loc sa facă ceea ce i s-ar fi părut nimerit unui om firesc. Unul dintre lucrurile pe care Petru şi le-a amintit în legătură cu Domnul nostru a fost faptul că: atunci când a fost insultat, nu a răspuns cu insulte. Când a suferit, El nu a ameninţat, ci S-a încredinţat Celui care judecă drept (1 Petru 2:23). Învrednicească-ne Domnul şi pe noi să rămânem la fel de calmi şi încrezători în Tatăl ceresc, atunci când suntem la strâmtoare, când suntem încolţiţi!

6. Nechibzuinţa lui Nabal

Moartea lui Samuel pune capăt perioadei judecătorilor. Naţiunea a devenit între timp o monarhie. Descendenţii lui David vor ocupa de acum încolo tronul Israelului pe vecie, Cristos fiind împlinirea deplină a acestei profeţii. Respectul profund cu care fusese tratat Samuel reiese din întristarea care a cuprins toată naţiunea la vestea morţii sale.

După moartea profetului, David s-a dus în pustiul Paran, în sudul teritoriului lui Iuda, probabil pentru a scăpa de urmăririle lui Saul, care căuta să-i ia viaţa. Carmelul din versetul 2 nu este totuna cu Muntele Cârmei din nordul Israelului, ci o localitate din apropierea Maonului. Nabal îşi tundea acolo oile şi David, potrivit obiceiului, a trimis câţiva tineri să-i ceară acestuia un dar, în schimbul protecţiei pe care i-o acordase David, având grijă de turmele lui Nabal.

Dar Nabal a răspuns slujitorilor lui David într-un mod atât de egoist şi de înţepat, încât David s-a aprins de mânie, pregătindu-se să se ducă la Carmel cu vreo patru sute de oameni ca să-l pedepsească pe Nabal şi familia acestuia.

Frumoasa şi înţeleapta soţie a lui Nabal, Abigail, a aflat de răul mare pe care avea să-l aducă peste întreaga familie comportarea neinspirată a soţului ei. Drept urmare, ea a adunat la repezeală o mare cantitate de alimente, pornind cu acestea în întâmpinarea lui David. Pe când se apropia David de Cârmei, îşi rememora toate faptele de mărinimie pe care i le arătase lui Nabal, în contrast cu dispreţul cu care s-a ales din partea lui Nabal.

Când Abigail s-a întâlnit cu David, s-a proşternut la picioarele lui, rostind o pledoarie superb alcătuită, care a dat rezultate. Mai întâi, ea a recunoscut că soţul ei era precum îi este numele (Nabal înseamnă prost sau necioplit). Apoi a precizat că nu a ştiut nimic când au venit anterior oamenii lui David. Şi i-a cerut iertare, amintindu-i că Domnul este Cel care l-a împiedicat de la vărsare de sânge, că Dumnezeu este Cel care îi va pedepsi pe vrăjmaşii lui - chiar şi pe Nabal. Dând dovadă de o mare pătrundere spirituală, Abigail şi-a dat seama cine este David, că este unsul Domnului, şi l-a lăudat sinceră pentru că lupta în bătăliile Domnului. Or, cât de mult se va bucura când va deveni într-o zi rege să nu trebuiască să-şi amintească de un moment neplăcut când a întins mâna, răzbunându-se singur, în loc să lase ca Domnul să se

răzbune pe duşmanii săi!

David a rămas profund impresionat de aceste cuvinte diplomatice şi i-a mulţumit pentru că l-a împiedicat să-l ucidă pe Nabal. Domnul ştie să aducă în viaţa noastră oamenii trebuincioşi, care să ne îndrume şi să ne prevină. Trebuie să-I fim recunoscători pentru asta. Sfatul lui Abigail a avut efect, darul ei generos fiind bine primit. Iar David l-a lăsat pe Nabal în plata Domnului, care nu a întârziat să acţioneze. Unii ar fi tentaţi sa susţină că Abigail ar fi încălcat porunca Domnului, pentru faptul că nu s-a consultat cu soţul ei şi pentru ca a uzurpat autoritatea sa. Dar Biblia nu sugerează că ea ar fi procedat greşit. Dimpotrivă, ea a salvat, după câte se pare, viaţa lui Nabal şi a casei sale de la nimicire, prin acţiunea ei curajoasă luată într-un moment de criză.

Când a revenit Abigail acasă, Nabal era beat criţă. Ea a aşteptat până a doua zi, abia atunci spunându-i ce s-a întâmplat. La auzul acestor cuvinte, el a fost lovit, după câte se pare, de paralizie sau de un atac de inimă. Şi după zece zile, a murit, lăsând în urma lui toate avuţiile pe care le agonisise cu atâta înfrigurare. Aflând despre moartea lui Nabal, David curând a trimis un sol, ca s-o ceară în căsătorie pe Abigail. Iar aceasta a acceptat propunerea lui David cu multă smerenie. David îşi mai luase, în timpul cât fusese urmărit de Saul, o nevastă, pe Ahinoam. Între timp prima lui soţie, Mical, fusese dată altui bărbat.

În această naraţiune vedem din nou că oricine se înalţă pe sine va fi smerit (Nabal a fost omorât de Dumnezeu), pe când cea care se smereşte va fi înălţată (Abigail a devenit soţia regelui) (Luca 14:11).

7. Saul este cruţat a doua oară

Din nou zifiţii i-au raportat lui Saul unde se află David (cf. 23.19). Îndată Saul a strâns o forţă de cinci ori mai numeroasă decât slăbuţa armată a lui David, coborându-se în pustiul Zif. Nu ni se spune ce anume l-a incitat pe Saul din nou. Doar ultima oară, când cei doi se despărţiseră, păreau că s-au împăcat (cap. 24). Poate că oameni răi au stârnit din nou mânia regelui (vezi v, 19).

David a iscodit tabăra lui Saul, şi seara, împreună cu ruda sa Abişai, a pătruns în tabăra unde dormea Saul. Numai un somn neobişnuit de adânc adus de Domnul peste Saul şi, probabil, peste oamenii lui a făcut posibil acest lucru. Abişai a vrut să-l lovească pe rege cu o lovitură rapidă, dar David i-a interzis să facă aşa ceva, deoarece Saul era unsul Domnului şi era la latitudinea Domnului să Se ocupe de Saul, când şi cum va găsi El de cuviinţă. David a luat, în schimb, suliţa lui Saul şi urciorul de apă, după care a ieşit din tabără.

Când David a fost afară de orice pericol, şi-a ridicat glasul, mustrându-l pe Abner pentru că nu l-a păzit pe rege cum se cuvenea, o atare neglijenţă fiind vrednică de pedeapsa cu moartea. Iar urciorul şi suliţa pe care le-a luat David au fost mărturia faptului că lui Saul i-a fost cruţată viaţa pentru a doua oară, David nevoind să-l lovească pe unsul Domnului.

David continua să se mire de ce Saul îl urmăreşte cu atâta înverşunare, când el i-a demonstrat clar că nu-i vrea răul, că nu prezintă nici un pericol pentru el. Dacă Domnul este Cel care l-a întărâtat pe Saul împotriva lui David, atunci David L-ar putea mulţumi, aducându-I o ofrandă. Dar dacă oamenii sunt cei care au provocat această ostilitate a lui Saul împotriva sa, atunci aceştia să fie blestemaţi, deoarece îl alungau prin aceasta pe David de la singurul lăcaş unde se putea închina lui Dumnezeu. Sintagma: „Du-te, slujeşte unor dumnezei străini" (v. 19b) reprezintă mesajul transmis de acţiunile oamenilor acestora, chiar dacă nu exprimau acest lucru în cuvinte. David a cerut să nu moară „departe de prezenţa Domnului", adică într-o ţară străină (v. 20, NASB). Saul vâna un purice cum ar urmări o potârniche în munţi.

Se pare că Saul s-a pocăit când şi-a dat seama că David i-a cruţat din nou viaţa. El a recunoscut că David era mai drept decât el, deoarece el voise să-i ia viaţa lui David fără pricină, pe când David i-a cruţat viaţa, deşi ar fi putut să-l ucidă pe rege, fiind în legitimă apărare. David a făcut apoi încă un apel la Domnul să ia aminte de neprihănirea lui, după care Saul i-a răspuns lui David cu o binecuvântare şi o profeţie vizând măreţia de care va avea parte „fiul" său „David"(Poate că acestea au fost doar vorbe în vânt. Pe de altă parte, dacă Saul a fost sincer, ar putea constitui un argument în favoarea opiniei conform căreia, în pofida păcatului şi stării sale paranoice, el a avut totuşi credinţă în Dumnezeu) David şi-a văzut de drum şi Saul s-a întors în cetatea lui.

1. Achiziţionarea Ţiclagului (cap. 27)

Presiunea ce apăsa asupra lui David, prin faptul că mereu trebuia să fugă, din loc în loc, ca să-şi scape viaţa, în cele din urmă şi-a lăsat amprenta asupra sa. În pofida grijii miraculoase pe care i-o arătase Domnul, credinţa lui David a şchiopătat, deoarece el a pierdut din vedere faptul că este regele uns al Israelului. Se putea oare ca Domnul să-l fi uns rege, ca după aceea să-l lase să fie omorât înainte de a urca pe tron? L-ar fi scăpat Dumnezeu din mâna lui Goliat, ca apoi să-l lase să cadă în mâna lui Saul? Răspunsul este desigur nu, dar împrejurările au uneori darul de a deforma optica noastră. Pericolele actuale adesea înceţoşează promisiunile lui Dumnezeu. David a fugit din nou în ţara filistenilor, luând legătura cu Achiş, regele din Gat. Demult nu mai fusese pe acolo şi e posibil ca Achiş să-şi fi dat seama că este un fugar. Acest rege păgân l-a primit cu căldură, văzând în el un viteaz şi un aliat împotriva Israelului. Nu înseamnă că este acelaşi Achiş pe care l-a cunoscut David la 21:10, întrucât „Achiş" era un apelativ regal la filisteni. (Keil şi Deiitzsch, sugerând că o domnie de cincizeci de ani „nu este imposibil" de conceput, cred că este vorba de unu şi acelaşi Achiş în ambele texte, precum şi la 1 Regi 2:39) Când Saul a aflat că David a fugit din ţară, a încetat să-l mai urmărească.

Ultima oară când fusese David la Gat (cap. 21), slujitorii lui Achiş îl suspectaseră şi încercaseră să-l omoare. David nu a uitat acest lucru. Cu prefăcută modestie, el a refuzat să locuiască în capitală, solicitând o altă cetate, şi astfel i s-a dat Ţiclagul, o cetate situată în apropierea graniţei cu Israel ce fusese iniţial a lui Iuda (Iosua 15:31).

În timpul şederii sale de şaisprezece luni la filisteni, David a făcut incursiuni împotriva gheşuriţilor, ghirziţilor şi amaleciţilor. Acestea popoare erau locuitorii păgâni ai Canaanului, a căror nimicire fusese poruncită de Domnul (Exod 17:14;Iosua 13:13;1Samuel 15:2, 3).

Chiar în exil, David lupta pentru Domnul, în bătăliile Sale. Dar asta ne pune în faţa unui paradox: David putea avea încredere că Domnul îl va păzi, ţinându-l teafăr, ca să poată câştiga biruinţa asupra vrăjmaşilor lui Israel, dar el nu putea avea încredere în El ca să-l apere de Saul!

2. Prezicerea pierzării lui Saul (cap. 28)

Acum poziţia lui David a devenit extrem de dificilă. Filistenii porniseră la război împotriva lui Israel iar David primeşte poruncă de la regele filistenilor să li se alăture, în lupta împotriva israeliţilor. El pare să fi consimţit la aceasta, deşi cuvintele sale din versetul 2 sunt capabile de două interpretări, putând avea două sensuri: „Vei şti ce poate face slujitorul tău ca să-ţi vină în ajutor" ori „vei şti ce poate face slujitorul tău ca să te tragă pe sfoară!" Achiş a ales primul sens, făcându-l pe David un membru al gărzii sale personale.

Cele două oştiri rivale s-au strâns în partea de nord-vest a Israelului, pe câmpia Esdraelon (valea Armaghedon). Filistenii şi-au stabilit tabăra la Şunem iar Israel la Ghilboa. Când Saul a văzut că nu primeşte nici un răspuns de la Dumnezeu, fie prin visuri, fie prin Urim sau prin profeţi, s-a dus la o femeie care cheamă morţii (mediu). Dar anterior el ordonase ca toţi cei ce cheamă morţii în Israel sa fie omorâţi sau exilaţi, cum cerea legea. Iată însă că în această împrejurare Saul s-a dus la o femeie care chema morţii, ce locuia în En Dor, deghizându-se, pentru a nu fi recunoscut.

Prima preocupare a acestei femei a fost să se asigure că nu va păţi nimic. Ea i-a amintit oaspetelui despre edictul regelui împotriva spiritiştilor şi a tuturor celor care cheamă morţii. Dar cum putea Saul să-i asigure protecţia, în numele Domnului, care decretase ca toate aceste persoane să fie omorâte, sau cum putea femeia să se simtă în siguranţă printr-un jurământ făcut în numele aceluiaşi Dumnezeu - sunt întrebări care rămân o enigmă.

În ce priveşte episodul care a urmat, între comentatori există o diversitate-de opinii. Unii cred că un duh rău s-a prefăcut că este Samuel, pe când alţii cred că Dumnezeu a întrerupt această scenă de spiritism, permiţându-i adevăratului Samuel sa se arate. A doua variantă este cea preferată, din următoarele motive: Femeia spiritistă a fost şocată de apariţia neaşteptată a lui Samuel, iar nu a duhurilor cu care ea tratase de obicei. De asemenea, textul precizează că a fost Samuel, în fine, duhul a profeţit corect ce se va întâmpla a doua zi.

Saul i-a spus lui Samuel de ce l-a chemat din lumea morţilor. Mustrarea lui Samuel trebuie să-l fi rănit profund pe Saul. Credea el oare că Samuel poate să-l ajute, când Dumnezeul pe care Samuel îl slujea refuza să-i vorbească? În loc să primească vreo încurajare, temerile cele mai profunde ale lui Saul s-au adeverit, împărăţia va fi luată de la el şi dată lui David, cum i se spusese deja. Filistenii îi vor înfrânge pe israeliţi a doua zi iar Saul şi fiii săi i se vor alătura lui Saul, toţi murind. Asta nu înseamnă că toţi au avut parte de acelaşi destin etern. Dacă îi judecăm după roadele lor, s-ar părea că Saul a fost un necredincios, pe când Ionatan a fost un om al credinţei.

Toate păcatele lui Saul aveau să se întoarcă acum asupra sa, în răstimp de numai o zi. Cu greu s-a lăsat convins să mănânce ceva, ca să prindă putere, înainte de a-şi vedea de drum. Viţelul gras a fost înjunghiat, dar nu în scopul unei celebrări! Învăluit în apăsătoarea tăcere, condamnatul a avut parte de ultima mâncare, înainte de a fi înghiţit de întuneric.

3. Demobilizarea lui David de către Achiş

Când filistenii s-au strâns, pregătindu-se de luptă, David şi oamenii săi li s-au alăturat, pornind alături de Achiş, dar mai la urmă. Unii din mai-marii filistenilor au obiectat, pe bună dreptate, nefiind de acord cu prezenţa lui David printre ei, de teama ca nu cumva el să se întoarcă împotriva lor în timpul luptei. Oare cum ar fi putut să se răscumpere pe sine în faţa regelui Saul, decât aducându-i o grămadă de căpăţâni ale filistenilor? Oare nu era acesta David care făcuse obiectul cântecelor populare, cum că omora mai mulţi filisteni decât Saul?

Argumentaţia lor a avut efect şi astfel Achiş i-a cerut lui David să se întoarcă la Ţiclag. Răspunsul dat de David nu pare să fie demn de un om al lui Dumnezeu. Astfel el a protestat, insistând sus şi tare să fie lăsat să se arunce în luptă împotriva „duşmanilor domnului meu regele" - deşi aceşti duşmani erau israeliţi ca şi el, concetăţeni ai săi! Nu era prima oară când David îl minţea pe Achiş (cap. 27), aceasta fiind probabil o altă încercare de a-i induce în eroare pe filisteni. Pe de altă parte, dacă realmente a încercat să lupte împotriva Israelului - ceea ce nu pare verosimil - Dumnezeu l-a împiedicat s-o facă, salvându-l de ocara de a-şi omorî concetăţenii şi de a întări braţul filistenilor în lupta acestora împotriva poporului lui Dumnezeu. David nu va fi lăsat să ridice sabia lui Goliat împotriva Israelului.

4. Înfrângerea amaleciţilor

În timp ce David se afla în nord, cu oştirile lui Achiş, amaleciţii au făcut o incursiune în Ţiclag, luând captivi femei şi copii. Astfel, la întoarcerea sa, David a găsit o cetate în ruine. Să fi fost aceasta judecata lui Dumnezeu asupra sa pentru faptul că s-a unit cu filistenii? În caz afirmativ, David a dat dovadă de o mare înţelegere a caracterului lui Dumnezeu, deoarece vedem cum el se duce la Domnul, cerând îndurare şi mângâiere pentru orice situaţie şi pentru orice persoană care-i stătea împotrivă. El ştia că în asemenea situaţii, de criză, împresurat din toate părţile de necazuri, nu avea la cine altcineva să se ducă decât la Domnul, despre care ni se spune în Osea 6:1 "ne-a sfâşiat, dat tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănile".

După ce L-a întrebat pe Domnul, David a pornit în urmărirea amaleciţilor, fiind asigurat că va avea biruinţă. Două sute din oamenii săi (o treime) n-au putut merge mai departe de pârâul Besor, deoarece erau epuizaţi şi trupeşte, şi sufleteşte în urma recentelor pierderi suferite şi a celor trei zile de marş susţinut, în drum spre Ţiclag. David i-a lăsat acolo, îndreptându-se spre sud, cu ceilalţi patru sute de oameni ai săi, la fel de obosiţi ca şi camarazii lor, dar totuşi hotărâţi să nu-i lase pe amaleciţi să scape. Curând au întâlnit un egiptean pe câmp, care fusese abandonat de stăpânul său amalecit, ce nu credea că robul său va mai trăi. După ce i s-a dat mâncare şi apă de băut, egipteanul s-a întremat şi, după ce i s-a promis că nu va fi omorât, l-a condus pe David la tabăra amaleciţilor.

În beţia lor, chefuind în cinstea victoriei pe care o repurtaseră, amaleciţii au fost luaţi prin surprindere de oaspetele nepoftit, David, care s-a năpustit ca un leopard asupra lor, învingând o forţă numeric superioară cetei sale de oşteni. Doar patru sute de tineri ai amaleciţilor au scăpat de ascuţişul săbiei, fugind călare pe cămile. Găsindu-i pe evreii captivi teferi, David şi oamenii săi i-au pus în libertate, după care au luat o imensă cantitate de pradă, toată acţiunea desfăşurându-se în doar douăzeci şi patru de ore. Lui David i s-au dat toate oile şi vitele capturate de la amaleciţi, ca parte ce-i revenea. În schimb, unii din oamenii săi n-au voit să împartă restul prăzii cu camarazii lor rămaşi la pârâul Besor. David a instituit o regulă, ce a rămas ca obicei în Israel, ca cei ce au rămas „la calabalâc" să împartă egal cu cei care au ieşit pe câmpul de bătălie (vezi şi Numeri 31:27).

David a împărţit prada sa în mai multe daruri pentru diverşi prieteni ai săi din Iuda. Aceste daruri au fost trimise în toate „locurile pe care David le străbătuse cu oamenii lui", în semn de recunoaştere că Dumnezeu i-a dat izbândă împotriva vrăjmaşilor săi. Totodată el va fi încercat

să cimenteze prietenii, având în vedere opoziţia manifestată de Saul faţă de el, fără ca David să-şi fi dat seama că la ora aceea Saul nu mai era printre cei vii.

IV. MOARTEA LUI SAUL

Pe când David repurta succese remarcabile pe câmpul de bătălie, Saul a avut parte de înfrângere. Israeliţii au fost nevoiţi să se retragă iar cei trei fii ai regelui au fost ucişi. Însuşi Saul a fost grav rănit de arcaşi. Ştiind că este pe moarte, acolo unde se afla pe Muntele Ghilboa, Saul s-a rugat de purtătorul său de arme să pună capăt vieţii sale, ca nu cumva filistenii să-l găsească încă în viaţă şi să-şi bată joc de el. Dar omul acesta s-a temut să ridice mâna împotriva regelui Israelului, drept care, Saul şi-a luat singur viaţa, aruncându-se asupra săbiei sale. Gestul său a fost urmat de purtătorul său de arme.

Israel era în acest timp total demoralizat, forţele sale retrăgându-se din calea armatei invadatoare. Când filistenii au venit să-i prade pe morţi, au dat peste Saul şi cei trei fii ai săi, răpuşi pe câmpul de bătălie. Lui Saul i-au tăiat capul şi au dat de ştire în toată ţara că acesta nu mai era în viaţă. Trupul său neînsufleţit şi trupurile fiilor săi au fost transportate la Bet Şan, unde au fost atârnate pe zidul cetăţii. Când au auzit locuitorii Iabeşului acest lucru, au mers toata noaptea, străbătând cei 16 km ce îi despărţeau de Bet Şan, şi au coborât trupurile lui Saul şi ale celor trei fii ai săi de pe zid, îngropându-le sub tamariscul din Iabeş. Oamenii aceştia nu au uitat cum Saul i-a scăpat de amoniţi în prima victorie de răsunet obţinută ca rege al Israelului (cap. 11). În Israel nu se obişnuia ca morţii să fie incineraţi. Probabil s-a recurs la cremaţiune aici, deoarece trupurile fuseseră mutilate şi probabil de teamă ca nu cumva filistenii să poată veni să necinstească trupurile şi mai mult.

Judecata lui Dumnezeu asupra lui Saul s-a încheiat astfel (vezi notele de la 1Cronici 10). De câte ori nu încercase Saul să-l omoare pe David prin mâna filistenilor, dar iată că, la urmă, el însuşi şi-a pierdut viaţa din pricina lor. David a primit tronul ce i-l rânduise Dumnezeu iar Saul şi-a primit plata ce o merita pentru faptele sale, după dreptatea Domnului căruia David I-l încredinţase de atâtea ori.

clickbible.org